

Opening akademiejaar	1-4
Verkeersproblemen	2
Kolumn	2
Studentenspeech	3
Speech De Somer	4-5
Studententaals II	5-11
Afrikaanse poëzie	6-7
Kortgelezen	8
Rel in A'dam	8
Kultuurraad pruttelt	8
Vlaamse Pers	9
ASR-vormingsdriedaagse	10
Nieuwe winden	10
VTKar	10
Ad Valvas	11

Opgelet adreswijziging.

Tot 30 september kon je de redactie bereiken op 't Stuc, E. Van Evenstraat 2d, 3000 Leuven, tel. 016/22.44.38.

Vanaf 1 oktober zijn we verhuisd naar 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven, tel. 016/22.95.41.

Perfekte organisatie van openingsshow

Zoals elk jaar vormde de opening weer een streling voor het oog. Enkel de zon liet het nog eens afweten. Maar voor de rest: één en al amusement op een perfecte wijze georkestreerd. En als het oog verblindend is, mag het ook gezegd worden. Onze redakteur kon er dan ook niet over zwijgen.

Tradities worden de laatste jaren steeds meer afgebouwd. Aan onze unie gebeurt dit voornamelijk niet wat de opening betreft. Stipt om kwart voor tien verlieten de professoren de Hallen in de Naamsestraat voor hun statige optocht naar de Sint-Pieterskerk.

Opvallend is daarbij hun geklede voorkomen. Dior, Chanel en andere modegekken hebben nooit een probleem gevormd voor onze modebewuste profen. Ook dit jaar was dit niet het geval. De meeste profen droegen dan ook een mooi ensemble, volledig in de traditionele kleuren van de Alma Mater. Spijtig genoeg neemt het aantal anarchistische professoren niet af. Ook dit jaar meenden enkelen onder de uitverkorenen der aarde hun habit te moeten verwaarlozen, hetgeen de prachtige eenvormigheid en solidariteit niet ten goede kwam. Temeer daar de folklorerijke klederdracht in dat geval veelal vervangen werd door een eentonig grijs maatpak.

Kerkdienst

Ondertussen was er reeds een massa volk bijgestroomd in de kerk, om aldaar met de nodige ingetogenheid het nieuwe jaar op te dragen aan diegene, aan wie alles toekomt.

Het kan echter niet ontkend worden dat de sfeer niet altijd naar behoren was. Een aantal mensen leek duidelijk hun aanwezigheid te plaatsen in het teken van de gezellige babbel. Iets wat niet weg is bij andere gelegenheden, als daar zijn het nachtleven, saae lessen en domme vergaderingen. Was het omdat sommigen als eerstejaars vooral het showaspect voor ogen hadden?

Vooraf in de achterste regionen werd een schaterlach soms nauwelijks bedwongen. Overigens kan men zich

de vraag stellen wanneer nu eindelijk gedacht wordt aan een tussenvloer in de Sint-Pieterskerk. Het overgrote deel van de studenten kon zich immers geen plaatsje bemachtigen. En uiteindelijk is deze eerste viering toch ook een feest voor de student.

Maar goed: eind goed, al goed. En dit gold zeker voor de interessante homilie van kardinaal Danneels, waarvan in een ander artikel de essentie wordt weergegeven. Helaas verdient onze eigenste Minister van Onderwijs wel een kleine tik op de vingers. Ruim tien minuten na de aanvang van de eucharistieviering kwam zijne excellentie nog vierklauwens aangesnel. Maar het is nu éénmaal geen kleine klus om van het verre Damme helemaal naar Leuven te reizen.

Wij hopen dat zijne minister, indien nog minister zijnde, volgend jaar wel een stipte trein van de Croo kan halen.

Helemaal geen verwijten kan men sturen naar de KUL-hostessen. Zoals stilaan de gewoonte is, waren zij weer zeer mooi, ook wat hun traditionele kledij betrof. Veel belangrijker was echter hun grote dienstvaardigheid. Met de glimlach werd iedereen informatie verschaf. Zonder problemen werd ieders plaats of de deur gewezen. In elk geval mag men van langs deze kant op een prachtige dag terugkijken. Hetzelfde geldt ook voor ons eigenste universitair koor. Zoals elk jaar werd tijdens de vorige maanden weer op een inspanning gekeken om gekwaak en gekwetter te vermijden. En inderdaad, één en ander klonk dan ook erg af. Ook zij mogen met een pluim gaan lopen. En hoewel wij niet graag iemand op de voorgrond plaatsen voor deze kollektieve prestatie, moeten wij toch verwijzen naar dat éné meisje dat zo liep lichte. Hoe zag zij er ook weer uit?

Zitting? Zittijd?

Na de kerk kwam de grote Aula aan de beurt. België fine fleur was daar al te gader. Ministers, bisschoppen, professoren en ook een deel bedrijfsleiders.

Want het thema van de academische redevoering leek hen wel interessant. Ook hierover in een ander stukje meer.

De muzikale intermezzis waren op een meer dan behoorlijk peil te

Het is weer zover. Maandag 1 oktober werd het akademiejaar 1984-85 officieel geopend. De Leuvense straten, die er op zonnige zomerdagen ietwat leeg bijliggen, werden nu onder een druilrige regen opnieuw gevuld met een zoemende massa, druk in de weer voor inschrijvingen, cursussen en wie weet, reeds denkend aan het bijwonen van enkele lessen.

Typisch deze dagen zijn de groepjes eerstejaars die rondgeleid worden door een ancien van hun kring. Zij zijn trouwens ook te herkennen aan de blauwe kollegerooster in hun jaszak.

Typisch deze nachten zijn groupuscules oudejaars die de uitgangsbuurt teisteren. En hoe later, hoe lallender.

situieren. De vraag is of de kunstzinnigheid bij deze aangelegenheid voldoende aan bod kan komen. Het merendeel der aanwezigen leek tijdens de muzikale pauzes tussen de redevoeringen eerder aandacht te hebben voor de directe omgeving. Die aandacht kristalliseerde zich dan ook vaak tot een gesprekje op fluisterton. Misschien volgende keer toch maar een stel klowns uitnodigen. Het cultureel peil daarvan is natuurlijk wel iets minder, maar misschien passen zij zich wel aan hun omgeving aan.

Een hartig hapje

Na de redevoeringen van professor De Somer, de heer Schoonheydt (what's in a name?) en student Frank Bambust opende rektor De Somer vliegenvlug het akedemische jaar. Zijn goocheltruc was echter niet helemaal geslaagd, want een groot aantal aanwezigen merkte de opening toch op.

Hierna werden de rangen gesloten voor een opvoering van de Vlaamse Leeuw. Voor deze plechtige gelegen-

heid waren alle nationalistische verenigingen present (eigenaardig genoeg waren zij minder opvallend in de kerk aanwezig, behalve het KVHV).

En ook speciaal voor de omstandigheid werd de studentenfaniere ingehuurd. Zij bleezen zich te pletter aan deze Vlaamse Leeuw, terwijl het publiek toch maar magertjes meezong. Geen vaderlandsliefde of werd er toch te snel gespeeld?

Nu onze universiteit eindelijk oog heeft voor de Derde Industriële Revolutie zijn onze krisiszorgen dan ook definitief van de baan. Binnenkort draait onze ekonomie weer als een gesmeerde Pégardm:achine. Om dit te vieren werd een overvloedige receptie gehouden. En daarvoor was men zelfs niet rondgegaan in de Heilige Mis.

De hartkleppen van de eerste minister bleken zelfs tegen de champagne bestand. En de toostjes hadden iets krokanter gekund. Afspraak volgend jaar op hetzelfde tijdstip.

TBC

Ontvoering in Heverlee

WINA — Op woensdag 26 september, omstreeks half tien 's avonds werd in de Kapeldreef te Heverlee Nadine d.L. (21) door onbekenden ontvoerd. Ongeveer een uur later kon de ontvoerde zich bevrijden en terug keren naar een groep vrienden en vriendinnen die de ontvoering hadden zien gebeuren en de politie hadden verwittigd.

Dit alles gebeurde op het onthaalweekend voor de eerstejaars van WINA, de fakulteitskring van wis-, natuurkundigen en informatici. Nadine d.L., die eigenlijk laatstejaarsstudente is, mengde zich onopvallend tussen de abituriënten en deed alsof ze één van hen was. 's Avonds tijdens het nachtspel gebeurde het dan: opheps gierende banden, een gil, en weg was Nadine, in de wagen van een goeie vriend die eventjes de rol van ontvoerder speelde.

Nog enkele ridderlijke eerstejaars probeerden noch de wagen achterna te hollen, tevergeefs. Ze was weg om ergens anders haar broek te laten stuk scheuren en wat mercurisch op de wang aan te brengen terwijl de in paniek verkerenden de politie op banden.

Die kwam, zocht naar voetsporen die er op het harde asfalt niet waren en moest moeite doen om de lach in te houden, want ze waren op voorhand getipt. Zelfs grote mensen spelden nog graag, al is het met andersmans voeten.

Nadat de eerstejaars ongeveer een uur in spanning hadden verkeerd en de WINA-eerstejaarswerkers hieraan genoeg plezier beleefd hadden, werden de abituriënten over het grappige van de 'ontvoering' ingelicht. □

Even voorstellen...

Nieuw aan deze universiteit? Of loop hier al een paar jaar rond? Je zal in ieder geval al wel kennis gemaakt hebben met Veto, het blad van de Algemene Studentenraad. Wij pogen in ons weekblad te vertellen over wat er zoals reilt en zeilt aan deze universiteit. Daarboven sluiten wij onze ogen ook niet voor allerlei toestanden die vandaag in deze maatschappij de aandacht van vele mensen trekken.

Veto wil zorgen voor een sensibilisering van studenten voor de realiteit van een fundamenteel democratisch beleid van de universiteit. Vandaar ook de kombattieve titel "Veto", wat zoveel betekent als: wij, studenten, verzetten ons ertegen dat er over onze hoofden heen beslissingen worden genomen die ons aangaan.

Om onze werking elk jaar degelijk uit te bouwen — wij werken volledig met vrijwilligers — doen we ook dit jaar een beroep op onze lezers. Je kan ons op allerlei manieren verder helpen.

Je kan bijvoorbeeld een abonnement nemen. Je krijgt dan elke donderdagmorgen jouw exemplaar van Veto bij je ontbijt. Via de fakulteitskring kan je waarschijnlijk aan een abonnement geraken. Is dat niet het geval, dan kan je je altijd nog abonneren door storting van 120 fr op rek. 431-0079541-68 als je student bent. Niet-studenten betalen 250 fr.

Je kan onze ploeg natuurlijk ook altijd vervoegen. Er is plaats voor schrijvers, lay-outers, zettters (opleiding wordt gratis gegeven), fotografen... kortom alles wat een echte krant nodig heeft.

Doe je pol en soc? Recht? Germaanse? Ingenieur? Wens je later in de journalistiek te gaan? Of denk je gewoon een degelijk stuk over een onderwerp van algemeen (studenten)belang op papier te kunnen zetten?

Kom dan naar ons!

Veto zoekt voor informatie op uw nivo

Free-Lance Medewerkers

Loop binnen op onze redactie.

Een unieke ervaring, schrijven in Veto.

De Sensatie van Duizenden Lezers

Verkeersellende op Leuvens kruispunt Naamsestraat - Parkstraat

Met de aanvang van het academiejaar start ook weer de ellende aan het verkeerspunt Naamsestraat-Parkstraat. Wie met de fiets vanuit de Naamsestraat ter hoogte van de Parkstraat naar de universitaire kampus wil (Alma II en dergelijke) moet wel goed gek zijn, om als gevolg van het feit dat er in de Parkstraat eenrichtingsverkeer heerst (richting centrum), de hele omweg rond het H-Hartziekenhuis te gaan fietsen of via de Beriotstraat, Tiensestraat om aan de kampus te geraken.

Sinds jaar en dag kent men het absurd fenomeen dat voortdurend fietsers heel wat risico's nemen om vanaf de Naamsestraat die luttele honderd meter af te leggen vooraleer men de tweede straat naar links kan afslaan (de Prelatenstraat).

Rationeel is er weinig tegen die handelswijze in te brengen. Waarom geldt het éénrichtingsverkeer, dat er louter kwam om het autoverkeer vlotter te laten lopen, ook voor fietsers? Waarom worden fietsers gedwongen om een lange omweg te maken omwille van een regeling die werd getroffen terwille van de auto? Dat éénrichtingsstraten in de twee

richtingen zouden moeten kunnen gebruikt worden door fietsers is al jarenlang een eis van de Werkgroep Langzaam Verkeer in Leuven. Door het feit dat het rijvak slechts in één richting gebruikt wordt door de auto is er immers ruim plaats om er langs de twee zijden een fietspad aan te leggen.

Het is overduidelijk dat de huidige situatie vooral risico's meebrengt voor

de fietser die de verkeerde richting neemt.

In Leuven koersen elke dag meer dan 40000 fietsers rond. Nochtans merkt men uiterst zelden iets van de bescherming die deze omvangrijke groep zou moeten genieten tegen de sterkere weggebruikers zoals de auto, de vrachtwagen. In de statistieken van de verkeersongevallen in Leuven (in

1982 waren er 12 verkeersongevallen, met enkele doden en 138 zwaargewonden) zijn het dan ook vooral de zwakkere weggebruikers die het meest als slachtoffer worden opgetekend.

Daarom hier ons voorstel. Maak de Parkstraat in het stuk tussen de Naamsestraat en de Prelatenstraat (ca 100 m) in de twee richtingen toegankelijk voor de fietsers. Dit moet er aangeduid worden door ondermeer het aanleggen van beschermende fietspaden! Anders komt misschien morgen Verstylen naar Leuven om er de wegmarkering eigenhandig te schilderen...

LV

De hoek van de Naamsestraat en de Parkstraat. Onder het oog van onze kamera worden de verkeersregels lustig genegeerd. Zeker in oktober levert dit nogal eens onverwachte boetes op. (foto Veto)

KOLOFON
Veto jaargang 11 nr. 2
dd. 4 oktober 1984

Redactie:

Peter Mostrey, Bart De Moor, Toon Boon, Luc Vanheerentals, Noël Herteleer, Luc Baltussen, Polleke Bijns en Dirk De Naegel

Hoofdredakteur:
Polleke Bijns

Redaktiesekretaris:
Filip Huyzentruyt

Medewerkers:
Pascal Lefèvre, Franky Bambust, Hilde Devoghel, Gerda Van Damme, Johan Putseys, Eddy Libeer, Hans van Cauwenberghé, Bert Malliet, Wim De Mont

Foto's en donkere kamer:
Guust en Kris Van Haver

Zetwerk en layout:
Polleke Bijns, Peter Mostrey, Filip Huyzentruyt, Dirk De Naegel, Toon Boon, Pascal Lefèvre

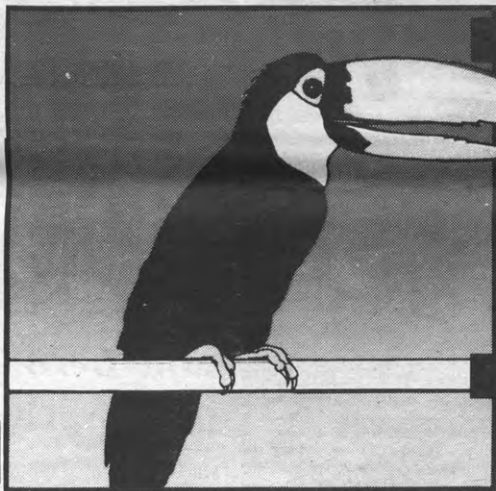
Eindredactie:
Polleke Bijns

Drukkerij:
Rotatyp, Brussel

Oplage:
8000 eksemplaren

Redaktieadres:
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
016/22.44.38
016/22.95.41

ADVERTENTIE

c a f e
V O R I E N T

oude markt 15 leuven - tel. 016/20 17 18
exotische dranken en tropische klanken vanaf 11 oktober '84 21 uur.

KOLUMN

Sprookjes over de toekomst in een land zonder verleden

Wat hier volgt is een fait-divers dat ooit plaatsgreep in ons eigenste Vlaanderlandje. De feiten zijn fictief en zoals bij alle goede verhaaltjes echt gebeurd (schrijvers zijn weinig creatief). Toevallig overeenkomst met echt gebeurde feiten en bestaande personen zijn dan ook louter toevallig te noemen. Het verhaal begint bij mijnheer Standaard, een rasechte Gentenaar, die zich - zoals het een goed burger betaamt - in zijn vrije tijd vooral bezighoudt met staatkundige, maatschappelijke en economische belangen. Vroeger had h., zich wel ingelaten met Het Volk had zelfs interesse in De Nieuwe Gids, maar daar was hij van teruggekomen. En zoals wel meer gebeurt in dit landje, en met Gentenaars in het bijzonder, was hij enkele tientallen jaren voordien gehuwd. Zijn vrouw was, zoals het wel meer voorvalt, een eenvoudig volksmensje dat nooit was losgekomen uit het

traditionele rollenpatroon. Bij de slager en de groentenboer, en ook wel eens op een teekransje, ving zij Het Laatste Nieuws op en verspreidde deze en andere berichten in haar omgeving. Algauw was mevrouw Standaard beter gekend als Het Nieuwsblad. Wat ze te vertellen had, had niet veel om het lijf. Kleine gebeurtenissen her en der in de strek en als het wat diepgaander werd, praatte ze haar man maar na. Die had daar meer verstand van. Zo leefden ze jarenlang onder de schaduw van hun bisschop en met diens morele hulp kweekten zij een hele kroost bij elkaar. Elk jaar kon er wel eentje bij. Zo kwamen ze tenslotte aan vier zonen en drie dochters. De zonen, dat was niet veel zaaks. Ze hielden zich vooral op in de Sportwereld. Buiten Squash, jogging en fitness valt er over hen niet veel te zeggen. De meer

ernstige zaken lieten ze, net als hun moeke, over aan vader. Wel gingen ze, toen ze de jaren van verstand bereikten, naar de unief. Buiten wat studentieke activiteiten (een mens kan niet altijd blokken), die jaren later alsmar meer aangedikt werden, gebeurde er niets meer. Niemand heeft jaren later nog iets wereldschokkends van hen gehoord. Dergelijke tafereeltjes komt men niet zo vaak meer tegen in dit landje. Men zou dan ook kunnen spreken van een harmonieuse gezinnetje. Als er niet de dochters waren. Men hen liep het anders. Aanvankelijk leken zij in het spoor van hun moeder terecht te komen. Voor de twee oudsten lukte dit wonderwel. De jongste echter, werd het zorgkind van de familie en zou - zoals we verder zullen zien - zorgen voor het schandaaltje dat elke deftige familie rijk is. Zij wilde studeren, filosofie nog wel. Dat kon

nog door de beugel. Daarna is het met haar misgelopen. Of Kant, Hegel en Heidegger hier voor iets tussenzaten kon nooit worden uitgemaakt. Wellicht trof vaderlijke Freud meer schuld. De familie wijdte het aan de grijze celletjes bovenin. Daar moet iets losgekapt zijn. Zij verleidde namelijk haar vader. Die daar gretig op inging, hij lustte nog wel een groen blaadje. Het Nieuwsblad vertoonde de laatste tijd namelijk enige ouderdomsverschijnselen (gaande van kraaietpootjes tot hangborsten en vijf buiken van al die bevallingen). Deze dochteronderneming kon nooit goed aflopen, dat zag iedereen. Nele, want zo heette het blonde ding met vlechten, beloofde de hemel op aarde. En de hemel kwam een handje toesteken op aarde, ze raakte in verwachting. De Schandaard, dacht De Zwijger, waarna hij voor-

goed zweeg. Zo gaat dat met de Zwijgende meerderheid. Een abortus kon de familie - die als goed katholiek bekend stond - zich niet permitteren dus... werd de kleine onlangs, na negen maanden precies op tijd geboren. De moeder stelt het goed. Met de baby waren er problemen. Morfologische afwijkingen en intelligentieproblemen - dit laatste wellicht deels te wijten aan de leeftijd - werden vastgesteld. Maar behoudens deze inteeltverschijnselen gaat alles goed. Wel heb je met zo'n kleine per dag 24 uur werk. Zo heeft de familie dan uiteindelijk toch Story gemaakt, dagelijks nog wel. En dank zij de vrije marktconomie en de steun van de industrie zal De Morgen nog een mooie toekomst zijn voor dit kind. Tot slot. De familie Standaard leeft nog steeds te zamen. Er kwam geen scheiding van, zelfs niet van tafel en bed zoals bij de geburen, waar het wel geknackt is.

J. Neels

REDAKTIONEEL

De integrale tekst van de studentenspeech

Dames en Heren,

In haar vijftienjarig bestaan heeft de Algemene Studentenraad op een democratische manier een inhoudelijke werking opgebouwd, waarvan de basis ligt bij de kringen en hun studenten.

Los van alle structurele en organisatorische moeilijkheden en evoluties, werd en wordt hierbij geijverd voor de realisatie van twee basisprincipes: Ten eerste moet onderwijs openstaan voor iedereen die het wil. Een onvoorwaardelijke toegang van zowel universitair als niet-universitair onderwijs betekent dat financiële, structurele en psychologische drempels tot een minimum moeten herleid worden.

Ten tweede moet het geboden onderwijs kwalitatief hoogstaand zijn. Een uitgewerkte onderwijsvisie en een

zich toespitsen op de vaardigheden vereist voor het lerarenberoep: didactisch handelen, adequaat inspelen op het gedrag van leerlingen en studenten, opstellen van een leerplan en inzicht in het maatschappelijk functioneren van het onderwijs.

Bovendien zou de universiteit het goede voorbeeld moeten geven aan haar studenten. Verzorgde cursussen en zin voor experiment bij de docenten moeten de studenten alert maken voor een goede didaktiek. De didactische armoede aan onze universiteit kan dan ook niet genoeg betreurd worden.

Ook allerlei drempels van structurele en psychologische aard moeten minimaal gehouden worden. Ten eerste moet de universitaire aggregatie-opleiding compleet zijn. Een evaluatie

aggregatie-opleiding garanderen.

Maar het is de nationale overheid die hiertoe de middelen moet leveren. Zij moet eindelijk eens gaan zorgen voor een aparte financiering van de lerarenopleiding.

Naast de aggregatie zijn ook de plannen in verband met de financiering van de universiteiten verontrend.

Tot nu toe worden de universiteiten betaald per student. Hierbij wordt de werking van de kleinere studierichtingen en universiteiten verzekerd door een minimumbasiscijfer.

Men denkt echter aan een nieuw financieringssysteem dat niet langer gebaseerd is op het jaarlijks aantal ingeschreven studenten. Deze zogenaamde forfaitaire betaling zou de sterke concurrentieslag tussen de universiteiten moeten beperken, opportunistisch deliberatiegedrag uitschakelen en, vooral, de grotere universiteiten beschermen tegen de verwachte sterke daling van de studentenaantallen. Nochtans is er één groot gevaar.

De forfaitaire betaling doet de verleiding ontstaan om studenten af te schrikken en te selecteren op basis van niet relevante criteria. De academische overheid kan het initiatief nemen tot een numerus clausus. Meer studenten brengen immers niet langer meer geld in het laatje.

Dat dit vermoeden niet zomaar uit de lucht gegrepen is, wordt bevestigd doordat het arsensyndicaat Wynen

de forfaitaire betaling aanvaard heeft als tegemoetkoming aan haar eis tot beperking van het arsenaanbod. Hierdoor wordt het mogelijk op voorstel van de dekanen, het studentenaantal in de geneeskunde tot een kwart te herleiden. Cynisch hierbij is wel dat dit voorstel uitgaat van diegenen die al een dubbel inkomen genieten als professor én als dokter aan een universitair ziekenhuis en daarnaast vaak een extraatje verdienen in een privépraktijk. Een zogenaamd overaanbod van artsen bedreigt deze mensen direct in hun bestaansminimum.

Het is duidelijk dat een studententop in de geneeskunde slechts een eerste stap is naar een totale numerus clausus. Wat moet men immers aangaan met het overaanbod aan leerkrachten, tandartsen, biologen en scheikundigen?

Numerus clausus is niet anders dan een bepaalde beroepscategorie en status beschermen door potentiële werkloosheid af te wenten op andere categorieën, die niet of weinig passen in het kraam van de derde industriële revolutie.

Bijgevolg — en hier raken we de kern van het probleem — worden in toenemende mate steeds meer jongeren gekonfronteerd met een maatschappij waarin voor hen geen plaats meer is, omdat deze maatschappij voor hen geen plaats wil maken.

Uiteindelijk ontstaat dan het gevaar dat men een onderwijsstelsel gaat nastreven, dat uitsluitend afgestemd is op economische noden en slechts toegankelijk is voor een beperkte groep.

Het hoeft geen betoog dat een dergelijk onderwijsstelsel de maatschappelijke problemen alleen maar groter maakt. □

Overigens blijven die humane wetenschappen een centrale plaats opeisen in ons denken. Zoals kardinaal Danneels in de eucharistieviering aangaf, kan de positieve wetenschap enkel antwoorden op een 'wat'- en 'hoe'-vraag. Maar het 'waarom', de menselijke en bovenmenselijke dimensie, blijven in de positieve wetenschap buiten schot. Daarnaast wordt het ook stilaan tijd wat meer oog te hebben voor de gevolgen van het technokratisch, positief-wetenschappelijk denken op de evolutie van mens en samenleving. In hoeverre is de mens nog een betekenisvolle schakel?

Een nauwere band tussen universiteit en industrie. Daarvoor pleitte De Somer in zijn openingsrede. Toch zou de universiteit hierbij zijn eigenheid niet mogen verliezen. Eén en ander is zeker niet vrij van discussie. Wij beperken ons tot enige kanttekeningen.

De universiteit heeft duidelijk de derde industriële revolutie ontdekt. Verre van ons om dit in se aan te klagen. Spijtig genoeg is er wel weinig oog voor de consequenties van dergelijk denken. Het lijkt weinig plausibel dat de industrie zal blijven investeren in projecten die hen weinig rechtstreeks baat bijbrengen. De eigenheid van de universiteit lijkt dus niet zo gemakkelijk te behouden. Daarnaast is een dergelijke theorie zo goed als niet toepasbaar in de humane wetenschappen. Nochtans kan men het relatieve nut van onderzoek op dit terrein niet ontkennen.

De Somer lijkt ook het onderwijsaspect van de universiteit na het onderzoekselement te plaatsen. Bovendien bestaat het risico dat de universiteit steeds meer rechtstreeks op de industrie wordt afgestemd. De universiteit geeft steeds meer specialistische opleiding, en neemt hierbij de taak van de industrie zelf over. In deze kontekst kan een hele discussie geopend worden over het opleiden tot specialistische vakidioten of tot mensen met een algemene visie.

In elk geval verwaarloost deze technokratische visie het onderwijs als faktor van persoonlijke ontwikkeling. Dit leidt zelfs tot een gevaarlijke hersenkronkel: De Somer zegt dat maar 25% van B-richtingen van het VSO slagen voor de universiteit. Hij stelt zich de vraag of dergelijke mensen dan maar niet van de universiteit moeten weggehouden worden. Alles bij elkaar kan men zo proberen de universiteit te rationaliseren door de toegang te beperken tot enkele 'certitides'. Zo miskent men echter het recht van het individu om minstens te trachten zichzelf op een hoger peil te brengen.

Het argument 'werkloosheid van academici' is ook een tweesnijdend argument. De werkloosheid heerst op alle échelons en numerus clausus lijkt eerder een bepaalde status te willen beschermen, terwijl openheid van kennis de driefveer van de maatschappij zou moeten zijn. Overigens is het frustratie-element hier ook niet helemaal ter zake. Uit onderzoeken (kursus Gemeenschapspsychologie van Lagrou) blijkt dat universiteiten veel minder psychische problemen hebben met werkloosheid dan mensen die niet gestudeerd hebben. Dit omdat zij weinig problemen hebben om hun tijd op een creatieve, en gedeeltelijk lukratieve manier door te brengen.

Frank Bambus van de faculteit psychologie sprak in naam van de studenten. Hij vroeg aandacht voor een degelijke lerarenopleiding en wees op het naderende gevaar van numerus clausus. (foto Veto)

doordacht onderwijsbeleid zijn onontbeerlijk om het didactisch en algemeen vormend karakter van de opleiding te garanderen.

Wat betreft de kwaliteit van het onderwijs is één van de zorgen kinderen aan deze universiteit ongetwijfeld de aggregatie-opleiding. Uit een enquête onder germanisten en wiskundigen bleek dat maar liefst 81% van de ondervraagde leraren de genoten didactisch-pedagogische opleiding als negatief ervoert.

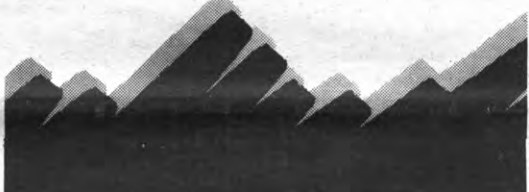
Om te beginnen is de huidige vorming van toekomstige leraren verre van praktijkgericht. Theoretische ballast moet zoveel mogelijk vermeden worden. Bovendien is een interdisciplinaire benadering van de gedooerde vakken een absolute vereiste.

De wetgever beperkt zich echter tot het louter opsommen van een lijst van vakken. Wat ontbreekt is een visie op de inhoud van de aggregatie-opleiding. Deze moet operationeel zijn en

van de toekomstige leraar door schooldirecties en eventuele bijkomende attesten na de universitaire opleiding zijn overbodig. Zij werken alleen maar misbruiken in de hand. Ten tweede moet het aggregatiediploma kunnen behaald worden zonder dat de studiedruk te hoog wordt en binnen de normale termijn van de afstudering. De recente verlenging van de regentaatsopleiding doet echter het ergste vrezen. Een extra jaar voor de aggregatie valt te verwachten, maar is overbodig, mits een integratie van de lerarenopleiding in de vakopleiding. Dit is alleen maar mogelijk vanuit een bestudeerde onderwijsvisie en door middel van een doordacht onderwijsbeleid.

Het is de taak van de academische overheid om een Interfakultair Centrum voor Aggregatie op te richten. Dit centrum moet, met de nodige zelfstandigheid, het interdisciplinair en praktijkgericht karakter van de

USSRUSA

fotograaf
herman selleslags
in

DEN DELPER

van 27 september tot 30 oktober

met medewerking van
HUMO

ADVERTENTIE

Wie schreef studentenspeech

De jaarlijkse vormingsdriedaagse van de Algemene Studentenraad wordt bijgewoond door de toekomstige kringvertegenwoordigers (zie elders in deze Veto). Tijdens één van de 'sessies' op de driedaagse wordt van gedachten gewisseld over de mogelijke onderwerpen van de speech. Die worden geput uit de 'werkingsassen' van de kringraad en/of de sociale raad van het voorbije academiejaar. Zo viel dit jaar de keuze op twee onderwerpen, namelijk de 'aggregatieproblematiek' wat betreft de kringraad en het dreigende gevaar van 'numerus clausus' voor de sociale raad.

Uit kringafvaardigden en medewerkers wordt dan een redaktiecomitee samengesteld dat de vorm en inhoud van de speech bespreekt. Het uiteindelijk neerschrijven gebeurt door één of twee schrijvers. Het resultaat van hun gezwogen wordt voorgelegd op de algemene vergadering van de kringraad en sociale raad. Hier kunnen de kringafvaardigden dan nog eventuele veranderingen aanbrengen of bepaalde passages amenderen. Als de tekst uiteindelijk goed wordt bevonden, kiest de vergadering bij (geheime) stemming een spreker.

Rektor De Somer plaatste zijn openingsrede in het kader van de derde industriële revolutie. Volgens hem moet de universiteit meer oog hebben voor een samenwerking met de industrie. Hierbij mag zij echter niet haar eigenheid verliezen. Want de eigenheid van de universiteit is juist haar belangrijkste succesfactor, wanneer het op onderzoek aankomt. Want zo kan men zonder problemen de juiste invalsweg bewandelen.

Volgens De Somer is het eigenlijk weinig zinvol een akademiejaar 'openen of te sluiten. Dit wekt de indruk alsof men slechts gedurende een zeer korte termijn werkelijk actief zou zijn aan deze universiteit. Dit terwijl men de onderwijsopdracht van de professoren al niet als zeer omvangrijk kan zien. Maar volgens De Somer is dit een waanbeeld. Naast de onderwijsopdracht — meetbaar in aantal lessen — zijn er ook nog andere aspecten aan het professoraat. Die zijn dan ook minder goed omzetbaar in bepaalde maatstaven. Overigens stond in de geschreven toespraak dat "doceren slechts een bijproduct van het wetenschappelijk onderzoek" uitmaakt. Dit werd echter niet mondeling aangehouden.

Misbruiken

Voor een objectieve maatstaf kwa prestaties is er dan ook weinig plaats. Misbruiken zijn dus niet uitgesloten, want persoonlijk initiatief, ambitie en motivatie zijn aan de universiteit de enige drijfveren om te presteren. En die zijn niet bij eenieder in gelijke mate aanwezig.

Als tussendoortje verwees De Somer ook naar de slaagcijfers van studenten, afkomstig uit traditioneel of vernieuwd secundair onderwijs. De slaagcijfers van beide vormen zijn in belangrijke mate te vergelijken. Wel is er binnen het vernieuwd secundair onderwijs een verschil tussen de zogenaamde A-richtingen (klassieke talen en/of wiskunde en/of wetenschappen) en de andere. Bij de A-richting slaagt een slordige 50% aan de universiteit, bij de B slechts 25%. Hetgeen de betwistbare konklusie opleverde dat deze B-richtingen maar universitair onderwijs moesten ondergaan worden. Blijkbaar speelt een individuele ontwikkeling geen rol volgens De Somer: de economische efficiëntie moet de enige determinant

Universiteit, huwelijk met industrie

wezen. Overigens wijzen de hogere slaagcijfers bij geneeskunde volgens De Somer niet op een ander deliberatiebeleid om subsidiëringsmotieven. Eén en ander vloeit voort uit een grotere intelligentie, motivatie en de

ting voor een onbegrijpelijke opschudding. Ondanks het verzet van lokale milieuverenigingen hield de universiteit echter het been stijf. In de gesproken versie maakte De Somer geen gewag van de tegenstand van heel

voldoende mate zijn eigenheid kan behouden: een opleidingscentrum voor specialisten in spitsstechnologieën, een centrum voor fundamenteel (en niet alleen toegepast) onderzoek. Toch heeft de universiteit volgens de rektor baat bij een samenwerking.

In elk geval is het zo dat de industrie baat heeft bij een behoorlijk universitair onderzoekslabo. Niet alleen krijgt de toekomst daar gestalte, bovendien kan men er rechtstreeks de beste elementen rekruteren. Universitair onderzoek heeft daarenboven een eigen dynamiek: een ervaren vorser werkt er in samenwerking met een team jonge, dynamische krachten. Een onderzoek wees trouwens uit dat de meeste introducties nog altijd uit universitaire hoek komen. Bepaalde bevindingen uit onder meer de microbiologie leken de industrie in het begin niet lonend. Nu wil eenieder op deze

universitaire resultaten verder bouwen.

In vergelijking met andere landen kent België echter een achteruitgang op het vlak van fundamenteel onderzoek. Dit verslechterde nog na de regionalisering van het nationale staatsverband. Het behoort nu al geruime tijd tot de traditie dat de universitaire onderzoekers zelf kunnen kiezen wat ze aanpakken en op welke wetenschappelijke methode. Deze vrije keuze is volgens De Somer de basis van het universitaire succes. Gepland onderzoek is immers weinig efficiënt. En ook van staatswege is inmenging onaanvaardbaar. De Somer verwijst bij dit alles naar Bok; ideaal is het wanneer onderzoekers spontaan op elkaar kunnen inspelen en zich telkens aanpassen aan een nieuw bestaand gegeven. De gezamenlijke pogingen zouden dan leiden tot een goed georganiseerd geheel, ondanks dat ieder volgens eigen inzicht werkt. Overigens lijkt deze visie onzeker inzien ook een zeker utopisch karakter te hebben.

(vervolg op p. 5)

Rektor De Somer brak een lans voor samenwerking met de industrie, zonder dat de unief haar eigenheid verliest.

aard van de vooropleiding aan onze Leuvense Alma Mater.

Wetenschappelijk onderzoek

Op het vlak van wetenschappelijk onderzoek merkt men in Leuven de laatste jaren een stijging van de activiteiten. Ter zake signaleerde De Somer de oprichting van IMEC, een nieuw superlab dat zich vooral op geïntegreerde schakelingen (chips) zou toeleunen. Niet alleen omwille van de opbouw van de chipwiskunde is dit lab belangrijk, maar ook omwille van zijn integratie in de kampus Arenberg. Volgens De Somer zorgde deze inplan-

wat professoren. Iets wat in de geschreven versie niet vermeld werd. Overigens heerst er bij een aantal professoren ook een ander scepticisme: sommigen vrezen immers dat een te groot deel van het onderzoeksgeld naar dit labo zal afvloeien. Volgens sommigen werkt een dergelijk superlab ook niet efficiënt omdat men de burocratie instauraert... We zien wel.

Unief en industrie

Dergelijke labo's leveren wel etische problemen op: kan de universiteit zich immers om financiële redenen zo maar koppelen aan de industrie. De vraag is dan immers of de universiteit in een

Danneels: basisbeweging en dienstbaarheid aan de armsten

Kardinaal Danneels trad bij de openingsmis op als voorganger. Zij homilie stond dan ook in het teken van onderwijs en opvoeding in ruimere zin, een werken van onderaf en de dienstbaarheid van de wetenschap ten opzichte van allen. En niet in het minst der armsten.

Danneels vroeg de aandacht door te poneren dat liturgie geen puur mensenoord is. Het betreft hier Gods woord in menselijke taal. Er zijn in de samenleving verschillende gaven, maar er is slechts één Geest. Er zijn verschillende vormen van dienstverlening, maar er is slechts één Heer.

er zijn voor allen. Het algemene welzijn van de mens geeft trouwens pas de glorie van God. Het welzijn van zoveel jonge mensen is op dit ogenblik toevertrouwd aan de universiteit, en die moet dan ook gericht zijn op de totale opleiding. Zij mag niet enkel pure kennis verstrekken.

Jezus roept dan ook op om de Geest mee te delen. De universiteit mag dan een proefplaats zijn waar wetenschap ontdekt en aangeleerd wordt. Maar de universiteit moet ook een aantal grenzen overschrijden. De studenten zitten op dit ogenblik immers meer met de vraag waarom, dan met wat en hoe? Anderzijds mogen de jongeren al kritisch en sceptisch wezen, toch zijn zij overtuigd dat er meer is dan alleen maar het zichtbare, dixit Danneels. Opvallend is daarbij dat bewegingen voor de vernieuwing van het geloof meestal vanuit de universiteit komen. De universiteit moet dan ook een proefplaats zijn voor het kristelijke leven.

Bij deze gelegenheid waren heel wat gaven en vormen van dienstverlening verzameld. Ook was er een groot potentieel van jongeren met grote verlangens bij het begin van het nieuwe akademiejaar, een drang naar kennis... Met andere woorden: de ideale gelegenheid om iedereen op zijn kristelijke opdracht te wijzen.

Wiens gaven

Volgens Danneels mag men nooit vergeten dat alle aanwezige gaven rechtstreeks van Hem zijn. Men mag daarbij zoveel menen maar wil praten over de autonomie van de wetenschap. Maar de zin van de wetenschap gaat het menselijke te boven. Het werkelijke komt van verder. Hierbij moet men er wel rekening mee houden dat God geenszins het menselijke kennen onderdrukt, maar integendeel alle talenten tot ontwikkeling wil brengen.

Wetenschap voor wie?

Als tweede element wees Danneels op de dienstbaarheid van het universitair kennen. De gaven van de unief moeten

De universiteit moet dus zorgen voor het onderhouden van kernen van diep geloofsleven. Kernen die een diep engagement ten opzichte van de armsten en de verdrukten moeten ten toon spreiden. Zou de universiteit niet zoets als een apostelgemeenschap moeten zijn? Zoets groeit uit onderen uit en kan niet door de universiteit georganiseerd worden, maar het is niet onmogelijk iets dergelijks te bevorderen.

De universiteit heeft als taak het steunen van mensen die hun medemens, zelfs tot der dood, beminnen. Danneels vroeg dan ook te bidden voor "heilige studenten", waarbij men ook de komst van Gods geest zou moeten afsmeken.

Daarmee was Danneels zowat aan het einde van zijn preek. Vanuit de studentenwereld hoopt men ondertussen maar dat één en ander ook een omzetting in de praktijk krijgt: een universiteit ten dienste van allen met oog voor de zwakkeren.

TBC

In de marge van de plechtigheid

Symboliek der optocht

De ceremonie van de opening van het academiejaar begint met de stoet van professoren en hoogwaardigheidsbekleders van de Hallen naar de Sint-Pieterskerk en vandaar naar de grote aula op het Hogeschoolplein. Iedereen die het al ooit gezien heeft vroeg zich ongetwijfeld af: is dit een grap of om te huilen? De gebruikte attributen zoals de scepters en de toga's hebben echter hun historische achtergrond en dito betekenis. We gingen te rade bij Dr. Mon de Goeyse van het *Archief en Museum van het Vlaams Studentenleven*.

Bij elke plechtige gebeurtenis dragen de professoren een toga. Het ontwerp ervan dateert uit de tijd van Willem, Koning der Nederlanden. Niet voor niets heet het "model" dan ook "Hollandse toga". Merkwaardig eraan zijn de zogenaamde "gebroken mouwen". Inderdaad, de armen komen uit de mouw te voorschijn ter hoogte van de ellebogen terwijl de rest van de mouw er betekenisloos bijhangt. Oorspronkelijk waren de toga's effen zwart. In 1921 werd aan de KUL beslist om het kleidingstuk op te fleuren met gekleurde bies en dito "galons". O vanitas vanitatum... Elke fakulteit kreeg een bepaalde kleur toegewezen. Voor de fanatici volgt hier het lijstje: godgeleerdheid:

bloedrood; rechtsgeleerdheid: steenrood; economische en toegepaste economische wetenschappen: donker-groen; sociale wetenschappen: licht-groen; geneeskunde: paars-rood; letteren en wijsbegeerte: goudgeel; psychologische en pedagogische wetenschappen: oranje; wetenschappen: donkerblauw; toegepaste wetenschappen: lichtblauw; landbouwwetenschappen: turkoois.

Pedel

De stoet wordt steeds geopend door één of meerdere "pedellen" (van het middellatijn *pedellus*: gerechtsbode, bode van de universiteit). Elke fakulteit heeft in principe zijn eigen pedel. Deze pedellen dragen de "scepters". Deze zijn het symbool van de rektorale waardigheid en van de macht van de rektor.

De geschiedenis van de huidige scepters is een apart artikel waard. Willem, Koning der Nederlanden, schonk ooit in de vorige eeuw scepters aan de universiteiten van Leuven, Gent en Luik. Op deze scepters was onder andere de zogenaamde "Hollandse leeuw" afgebeeld met zwaard en de "fasces", symbool der zeventien provincien. Bij de onafhankelijkheid van België in 1830, verwijderden Luik en Gent deze leeuw van hun scepter. Leuven echter niet. Dit bleef zo tot 1914. Toen bleven de twee Leuvense scepters in de brand van de universiteitsbibliotheek. De toenmalige rektor, Mgr. La-deuze zag zich beroofd van zijn

symbolen van rektorale waardigheid en liet twee minitieuze kopieën maken van de twee oorspronkelijke waarbij hij de Nederlandse leeuw echter ongemoeid liet (niet beter wetend?).

Bij de splitsing van universiteit in 1969 kwam één van de twee scepters volgens de gekende kommunautaire normen toe aan de Waalse UCL. De KUL liet toen een nieuwe tweede scepter fabriceren. Vanwege zijn zwaar symbolische functie moest deze een bom duiten kosten en kwam er nogal wat protest vanwege studenten-zijde.

Knaapje

Ook nu nog openen de pedellen jaarlijks de stoet waarbij zij de "gewichtige" scepter torsen. Dan volgt de rektor (De Somer), rektor Kortrijk (Maertens), vice-rektor (Tavernier), groepsvoorzitter (De Meester, Borghgraef en De Brock), voorzitter studentenaangelegenheden (Sabbe) en de dekanen, in principe in een volgorde bepaald door de ouderdom van hun fakulteit: Tenslotte volgt het voetvolk (professoren), en het ander geupeel (wetenschappelijk personeel), Achteraan strompelen de paria's (studenten).

In vroegere tijden was de stoet nog vollediger. Een knaapje zorgde ervoor dat de rektorale toga niet door de modder sleepte en een verzameling van Thebaanse trompetten ging de stoet vooraf, lustig "Io Vivat" en "Gaudemus Igitur" schallend. Misschien een hint voor de studentenfanfare? BDM

Buiten zijn STELLA gekend om zijn verse belegde broodjes en verse soep

Café
IN DE COMMERCE

H. Hooverplein 16 22.55.78 3000 LEUVEN

ADVERTENTIE

Studententaals: second easy lesson

In het eerste nummer van deze jaargang verscheen reeds het eerste deel van een systematische, bevattelijke en wetenschappelijk verantwoord kompendium. Dit werd speciaal gericht tot de Leuvense neofiet. Onwetende zielen kunnen nog trachten dit eerste deel te bemachtigen, want ongenadig als we zijn, herhalen we de inhoud ervan niet meer. Wij pakken de draad namelijk op waar wij hem in tweeën knipten, bij de s van sachristie, sapristie en zoveel meer.

De dunne van Vetoo (II)

showbusiness: synoniem voor academische zitting.
Sinjaal: Sociëteit van Intellectuele Journalisten, Anders dan Anderen maar Lokaal. Radio voor huisvrouw en student. Rond 101,3 Mhz.

Speech De Somer

(vervolg van p. 4)

Geef me werk

De laatste jaren is het wel zo dat de onderzoeker niet meer per se voor een universitaire loopbaan opteert. Het onafhankelijkheidsaspect kon niet meer opwegen tegen de financiële compensatie. Tegelijkertijd heeft het weinig zin honderd middelmatige bijeen te zetten en te steunen. "Te veel wetenschapsgeld wordt verkwanseld in steun aan projecten van onderzoekers die hun beroep niet aankunnen."

Geld wel, beleid niet

Het samenspel tussen universiteit en industrie mag niet resulteren in een uitverkoop van de universiteit. De universiteit moet op haar waarden blijven staan; investeren levert dus niet noodzakelijk economische resultaten op. Men moet de industriegeldschiet hier van bewust maken, zodat zij geen onrealistische verwachtingen krijgt.

De Somer gelooft dat overheidssteun zeker niet de juiste vertrekbasis vormt. Aan de oorsprong van nieuwe bedrijven ligt doorgaans de creativiteit van individuen. Trouwens, heel wat creativiteit ent zich op een specifieke markt vraag op een gebied waar spits technologie ver te zoeken is (jeans, hamburgers,...). Voor economische ontwikkeling is in elk geval meer vereist dan puur wetenschappelijke kennis en technologische vaardigheid. Dit is iets onbepaalds, dat Europa lijkt te missen in vergelijking met landen als Japan en andere waar het fundamenteel onderzoek immers veel minder zou gevorderd zijn.

Daarnaast komt nog dat spits technologie ook niet de werkloosheid oplost. Integendeel, zij zou wel eens tewerkstellingsvernietigend kunnen opereren. Overigens is een daling van het aantal werkuren een konstante sinds twee eeuwen.

Dus...

Kortom, de industriële revolutie is gegroeid vanuit de bindingen van het fundamentele onderzoek (d.i. de universiteit). Samenwerking tussen industrie en universiteit houdt voor beiden voordelen in. Maar er is ook het risico dat de universiteit, op zoek naar geld, haar onafhankelijkheid prijsgeeft. Maar zegt De Somer verder: "Indien de overheid in de euforie van de spits technologie verder de universiteiten en het fundamenteel onderzoek verwaarloost, zou dit op korte termijn kunnen leiden tot het afsterven van de boom der kennis". Aangezien de staat financieel niet zou mogen tussenkomen in het onderzoek, vragen wij ons af wat De Somer hiermee bedoelt. Of mag zij geld geven, maar zonder toezicht. Alles bij elkaar leek de rede erg afstemd op IMEC. Blijkbaar past de hele strategie perfect voor dit onderzoeksinstituut. Aan dit nu om te bewijzen of de lange rederoeping ook in de praktische werking opgaat.

TBC

sla: hiervan krijgt u een obligaat blaadje bij de Alma-schotel. Eertijds durfde men wel eens twee blaadjes verspillen.

slaapkamer: volgens nieuwe studenten om te slapen. In deze kamer organiseert de doorgewinterde student zijn gehele sociale leven.

SLAK: Studentenvereniging van Leuvense Alternatieve Kringbesturen. Benaming van KrUL voor volgend jaar. (zie verder bij KrUL)

sociaal: doorheen de tijd heeft dit begrip een betekenisverruiming ondergaan. Vroeger trok een sociaal iemand de straat op om met kasseien te smijten. Nu is het iemand die "wel op de een of andere manier de problemen van de lagere klassen kan begrijpen, maar men moet natuurlijk opletten en vermijden om dit tot de universele waarheid te verheffen".

sociale dienst: de raad van de ASR waar de studentenvertegenwoordigers discussiëren over de studentenbelangen inzake democratisering van het onderwijs. Deze vertegenwoordigers verdedigen die belangen daarna bij de universitaire en nationale overheid.

spiek: dialectische vorm voor 'wig'.
Sportkot: infrastructuur waar aan sport kan gedaan worden. Deze infrastructuur ligt in Heverlee. Er is accommodatie voor zowel individuele sporten als groepsactiviteiten. Inlichtingen te verkrijgen bij Sportraad.

HERSENSPORT

Sportraad: de raad van de ASR waar de studenten allerlei sportactiviteiten organiseren, in het teken van een gezonde geest in een afgebeeld lichaam. Je kan bij de Sportraad ook

een Sportkaart kopen waarmee je verzekerd bent bij allerlei activiteiten op het Sportkot. Dit alles voor een symbolisch schijntje. In de meeste gevallen zorgen de kringen ook voor de distributie van die sportkaarten. Dus: voor alle gezonde intellectuelen daarheen...
staking: wanneer de profren problemen krijgen met emeritaatsmaatregelen, staken zij. In dat geval horen de studenten solidair te zijn (heet dat). Soms beperken de problemen zich tot studenten die ook eens een staking willen meemaken. In dat geval wordt de "akademische vrijheid" in gedrang gebracht.

strategische positie: sommige pro'fen hebben het lef vragen te stellen gedurende hun uitzetting. De ene doet dit aan de eerste-rij-bezitters, de andere verkliest de laatste rijen als klankbord. De anonieme midden-groep is dus te verkiezen. Wanneer echter iedereen verkliest massa-onderdeel te worden, ontstaan problemen. Bij gebrek aan te weinig midden-banken ontstonden reeds contacten, leidend tot eropvolgend huwelijk. Men wees gewaarschuld.

Stuc/Kultuurraad: raad van de ASR die met allerlei kulturele activiteiten de bewondering van het hele land afdwingt. Deze raad zit in het Stuc-

Naar een verdubbeling van het wetenschappelijk personeel

R Schoonheydt, onderzoeksleider van het Nationaal Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek, sprak een rede in naam van het wetenschappelijk personeel. Volgens hem moet de universiteit het aantal doctorandi bevoorderen. Bovendien moet het statuut van het wetenschappelijk en academisch personeel gelijkgeschakeld worden. Overigens deed hij hiertoe slechts bij het einde een patetische oproep naar de nationale overheid.

Op dit ogenblik is de universiteit ondergedompeld in een ware besparingsrage. Helaas kan kwa personeel bijna alleen op het wetenschappelijk personeel bespaard worden. Volgens de spreker kan de besparing op doctorandi slechts als nefast ervaren worden. Op die manier verdwijnt immers een brede schare van jonge, creatieve wetenschapsmensen. Deze politiek zou moeten omgebogen worden om diverse redenen.

Allereerst predikt men nu het heilige geloof van de Dede Industriële Revolutie. Deze kan op twee manieren benaderd worden: door kennis in te voeren of door zelf voor de nodige creativiteit te zorgen. Het eerste werd vroeger geprobeerd maar ressorteerde geen blijvend effect. Zelf kennis verwerven moet dus het nieuwe motto zijn.

gebouw op de campus sociale wetenschappen. Wie zich ook maar enigszins interesseert voor actieve of passieve cultuurconsumptie moet zijn nets daar maar eens aan het venster steken.

Studeren, wasdaddé?

student: substantief, speciaal ontwerkd voor samenstellingen.

Pyramide

Daarnaast komt nog de leeftijds-pyramide aan deze universiteit. Zoals België sukelt met een slechte bevolkingspyramide, gebeurt dit stilaan ook met de wetenschapspyramide. Op een brede basis van studenten vormt zich een smalle kolom van doctorandi. Daaruit rekruteert men dan voor het professoraat. Op het ogenblik valt het moeilijk een voldoende aantal kandidaten voor deze academische functie te selecteren uit de beschikbare doctorandi. Daardoor komt de kwaliteit uiteraard ook in het gedrang.

Omdat het wetenschappelijk onderzoek vooral door de doctorandi gebeurt, betekent een tekort een gebrek aan onderzoekselan. Bovendien werkt het tekort discussies over verdeling docerijd-onderzoekswerk in de hand. Hoe meer WP, hoe meer mogelijkheden tot een goede distributie van het werk.

Hoe?

Een toename van het aantal WP's vergt een wijziging der statuten. Op dit ogenblik is er veel werk voor het wetenschappelijk personeel, maar het statuut is weinig aantrekkelijk. Daardoor vertrekken de betere krachten ook vaak naar de industrie. Daarom vroeg de spreker aan "mijnheer de minister van onderwijs om het wettelijke kader te scheppen waarin de harmonisatie der statuten werd mogelijk gemaakt. Het wetenschappelijk onderzoek en Vlaanderen zullen er wel bij zijn."

TBC

studentenklub: organiseert, schijnt het. Bevindt zich vooral op het vlak van studentikoze tradities: drinken, zingen... Maar gezellig is het wel voor de liefhebbers.

studentenfamfare: maakt me ziek. Vaak te horen op kroegtocht.

studentenkaart: document dat bij al-

(vervolg op p. 11)

Receptiepraat: proffen zeggen wat zij echt denken en andere vangsten

De jaarlijkse receptie na de opening is klassiek een overrompeling. Ook dit keer. Nochtans slaagden we erin in het gewoel enkele gesprekken aan te knopen over de onderwerpen van de speech.

Theo Van der Waeteren, professor Toegepaste Wetenschappen en prominent lid van de professorendelagatie op de Raad voor Studentenvoorzieningen, hield een vurig pleidooi voor de democratisering van het onderwijs door numerus clausus. "Uit lagere klassen komen minder studenten en de studenten uit de hogere klassen kunnen het zich veroorloven te bissen en zelfs te trissen. Daarom stel ik voor dat iedereen die in eerste kandidatuur niet van het eerste jaar slaagt, weg moet." Om zijn gedachtegang te ondersteunen wees hij er nog op dat "de arbeiderskinderen die ze hier toelaten, later toch weinig kans hebben om werk te vinden. Rijkere kinderen hebben toch ouders met een "lange arm". Je mag mensen geen valse illusies geven. Daarom numerus clausus," aldus professor Van der Waeteren.

Professor De Brock maakte deel uit van de werkgroep 'aggregatie' binnen de Vlaamse Interuniversitaire Raad. Hij was dan ook uitermate geïnteresseerd voor de speech. Grosso modo was hij het eens met de inhoud ervan, zeker wat betreft de aparte financiering van de aggregatie-opleiding. Met de noodzaak van 'zelfstandigheid' van een 'Interfakultair Centrum voor Aggregatie' was hij het minder eens.

Hoewel hij niet ontkende dat er nood zou zijn aan apart personeel voor een dergelijke centrum, verkoos hij een oplossing in de aard van 'het opvullen van onvolledige mandaten met uren aggregatie'. Verder vond professor De Brock dat de studenten in het algemeen zich niet mogen laten vangen aan het 'divide et impera'-principe van sommige van zijn collega's. En over laten vangen gesproken: professor Sabbe, vice-rector studenten-aangelegenheden, zei nog altijd niet te verstaan hoe de KRUL aan een gebouw van de universitaire overheid was geraakt zonder dat hij hiervan iets afwist.

OUDE MARKT 41 LEUVEN 016/20 07 37
ADVERTENTIE

Van Europese tot Afrikaanse poëzie

Het lichten van een kulturele hypoteek

Leuven herbergt een poëziecentrum. Het valt niet op tussen de massa's organisaties, instellingen, instituties en aktiekomitees. De student en Leuenaar die een krant leest, is op de hoogte van het bestaan ervan. De moeilijkheden van de voorbije maanden staan daarborg voor. Buiten de naam — Europees Poëziecentrum — is er voor de gemiddelde burger niet veel over gekend. Het adjectief 'Europees' heeft voor sommigen een negatieve bijklank. Zij zien er eerder een megalomane bedoeling in. Reden te over om eens dieper te graven en te zien of die kritiek gegrond is. Aan de lezer om zijn konklusies te trekken.

Veto: Hoe is het Europees Poëziecentrum ontstaan?

Van Itterbeek: «We zijn ontstaan in 1979, met het eerste poëziefestival. Dat is de onmiddellijke oorsprong geweest. Wij hebben gedacht dat in dat jaar van de eerste Europese verkiezingen, vanuit kulturele, literaire hoek, de aandacht moest gevestigd worden op een ander Europa. Het eigenlijke Europa, dus een ander Europa dan dat van de boter, tomaten, visvangst... en ook het burokratisch Europa. We stellen wel vast dat wanneer er politiek over Europa gesproken wordt, men altijd verwijst naar het Europa van de cultuur, naar de renaissance... Maar men doet daar dus niets concreet aan. De cultuur is in het verdrag van Rome om precies te zijn met anderhalf regelte vertegenwoordigd.»

Veto: Dat was het begin.

Van Itterbeek: «Dat is een succes geweest in die zin dat een aantal resoluties werden gestemd in de richting van 'dit moet opnieuw gebeuren'. Vooral Hendrik Brugmans (van het Europeakollege nv.) heeft ons toen de raad gegeven om de zaak, zoals hij het genoemd heeft, te institutionaliseren.»

Doelstelling

Veto: Er wordt dus niet rond poëzie op zich gewerkt?

Van Itterbeek: «De bedoeling is de Europese gedachte helpen bevorderen door het in contact brengen van dichters en letterkundigen uit de verschillende Europese landen.»

Veto: Waren er van meetaf aan contacten met andere landen?

Van Itterbeek: «Wij zijn gestart met dichters uit 'de tien'. Achteraf is dan gebleken dat dat toch geen houdbare positie is. Dan hebben wij het festival uitgebreid naar het Europa van de 22. Dat wil zeggen die van de raad van Europa. Dus met de geaffileerde landen (o.a. Finland, Turkije). En in 1981-82 werd een stap verder — naar centraal Europa toe — gezet. In '81 hadden we via Moskou Georgische dichters. Vorig jaar en ook dit jaar pikken Roemenie en Joegoslavië goed aan. Dat zijn landen — evenals Bulgarije — waar we goede contacten mee hebben. We hebben ook bezoek gekregen van iemand van de sovjet-ambassade maar daar is het bij gebleven. Wij hadden ook gehoopt om met de DDR wat nauwere contacten te krijgen. Onze boeken gaan er wel naartoe (Leipzig), maar verder gaan die contacten niet.»

«Nu is dat verworven idee, ook bij de Europese commissie, die met belangstelling de aanwezigheid ziet, onder meer hier in casu van afgevaardigden uit Joegoslavië.»

Afrika

Veto: De werking gaat nu blijkbaar nog verder, Afrika wordt er bij betrokken.

Van Itterbeek: «U ziet altijd maar die uitbreiding, maar dat komt omdat wij nu aan onze oorspronkelijke intenties toekomen. Werken aan een vorm — op literair gebied — van kulturele integratie tussen de landen van het historische Europa. Met name het gemercantiliseerde van de betrekkingen tussen die landen, zoals dat nu

De dichter Jacques Rabemanjara uit Madagascar leest voor uit eigen werk. (foto Veto)

heerst, doorbreken. Het is typisch dat na vijf, zes jaar de Europese commissie zelf daadwerkelijk een cultuurpolitiek aan het uitbouwen is. Om de zes maanden zijn er vergaderingen met de cultuurministers.»

«Het merkwaardige is, en nu kom ik naar dat Afrikaans kongres toe, dat daar iets gelijkaardigs bezig is. Dat wil dus zeggen dat de Afrikanen het stilaan beu zijn om het westers economisch model opgedrongen te krijgen. Wat zij *la croissance économique* noemen. Men kan dat ook neokolonialisme noemen of postkolonialisme. Daardoor zijn ook de kulturele relaties, die gekoppeld zijn aan dat economisch model, gehypotekeerd. Men noemt dat dan een neokolonialisme van kulturele aard.»

«Hoe kan men die hypoteek lichten», zeggen zij. Dat is wanneer men als gelijke partner wordt beschouwd. En hoe wordt je als gelijke partner beschouwd? Wanneer men mekaar kulturele identiteit erkent.»

«Ten tweede zijn met de kolonisatie in de vijftiende, zestiende eeuw hun belangrijke kulturen — vooral aan de kant van Oeganda, Kenia enz... uitgeroeid. Die kulturen, welke onder Indische invloed stonden. Trouwens de film van Davidson (BBC-maandagfilm) heeft onlangs duidelijk laten zien dat daar een cultuur was met tempels zo groot als de kathedraal van Chartres.»

Dichter Amadou Lamine naast de organisator E. Van Itterbeek.

(foto Veto)

Engels, het Portugees, wat zij noemen *la langue d'aliénation*. Er is momenteel bij de jongere generaties in Afrika, de intellektuelen die in onze universiteiten studeren, een beweging om terug naar de kultureltalen te gaan.»

Veto: Heeft dat zijn uitlopers in het festival?

Van Itterbeek: «Wij hebben geprobeerd om een Swahili-dichter te krijgen. We zijn in contact met het Bureau of Literature te Nairobi (Kenia), die een afgevaardigde stuurt uit Oeganda, 'p Chong Cliff Lubwa. We hebben gelukkig één dichter uit Opper-Volta: Titenga Frédéric Pacere die deel uitmaakt van de *mosie* (een volksstam). Hij heeft Mossie-teksten ingestuurd.»

«Dat is dus een beetje de problematiek — inhoudelijk en ideologisch — van dit gebeuren. Ik wil er wel de nadruk op leggen dat wij toch ook willen aantonen dat dichters, mensen die in de literatuur werkzaam zijn, toch nog een andere rol hebben dan op een vrijblijvende manier poëzie te schrijven. Als we zien hoe de Afrikaanse dichters op het hoogste diplomatieke vlak willen komen tot een gelijke internationale politieke behandeling.»

Werking

Veto: Wat houdt de concrete werking van het centrum juist in?

Van Itterbeek: «In de eerste plaats de jaarlijkse festivals. Ten tweede — en dat is dan de logistiek en de infrastructuur van die festivals — de bibliotheek. Daar zijn nu momenteel 5000 boeken in een 25-tal talen aanwezig. Daaraan is een documentatiecentrum verbonden dat een duizendtal mappen bevat. Hier proberen we kranteknipfels, folders, kortom allerlei materiaal op te bergen en te reklasseren. In die bibliotheek proberen we ook (literaire) tijdschriften te verzamelen via ruil.»

«Dan zijn er de uitgaven, een heel belangrijke sektor die toeneemt. Hierin vinden we naast festivalbundels, de tweetalige uitgaven van Europese dichters. Dat geldt dus evengoed voor Vlamingen naar het Engels, het Frans voor Europese dichters. Ik denk aan Mario Luzi (momenteel nummer één in Italië en kandidaat voor de Nobel) die nu bij ons in Nederlandse vertaling zit. Tenslotte is er nog een internationaal poëzietijdschrift, *m*, omdat we een letter vinden hebben die niet vertaalbaar was.»

Veto: Voor het festival werkt u samen met andere verenigingen. Hoe zijn die contacten tot stand gekomen?

Van Itterbeek: «We hebben vastgesteld dat het woord een veel te precieze, een veel te brede positie heeft. En ook te weinig werklank. Wanneer je een festival organiseert en slechts drie- à vierhonderd mensen daarmee bereikt, is dat veel te weinig. Daarom hebben

we gedacht dat we de zaak moesten opentrekken. In maart van dit jaar is er in Brussel een Afrikaanse filmweek doorgegaan *Caméra d'Afrique*, georganiseerd door de Europese Commissie. Ik ben daar eigenlijk door geïnteresseerd. Dan heb ik gedacht, we moeten hier iets in die zin doen. Ik heb dan de zaak met *Jekino* besproken en via *Jekino* is *De Andere Film* erbij gekomen. Ik hoop nu dat die filmweek interesse zal wekken omdat dat 'het' middel is om in contact te komen met Afrika. Het is bijna een cursus die men krijgt, een speelse cursus waar men heel diep graaft in de Afrikaanse problematiek. Teater hebben we er dit jaar ook bij gevoegd.»

Veto: Voor een festival met zulke bedoelingen valt de datum wel slecht. Zeker hier in Leuven, de studenten komen pas de eerste week van oktober. Wordt het festival altijd de laatste week van september gehouden?

Van Itterbeek: «Gij doet mijn hart bloeden, wanneer ge deze vraag stelt. Het is altijd de laatste week van oktober. Wij hebben dit jaar op vraag van de Afrikanen het festival met een maand vervroegd omdat in begin oktober ook door de universiteiten openen. Verschillende dichters en critici zijn daar prof, vandaar...»

Veto: De poëzie- en literatuursector is een moeilijke sector. Hoe ligt dat voor het Poëziecentrum?

Van Itterbeek: «Het Poëziecentrum heeft het tegenwoordig zeer lastig. De poëzie gaat de markt uit bij de grote boekuitgevers. Enkele groten doen het nog, maar dan heel zuinig: vier à vijf bundels per jaar maximaal. En dan spreekt u van Gallimard, De Bezige Bij of Meulenhof. Maar zelfs de poëzie-

Europees op

Personeelproblemen zijn in de kulturele sektor geen nieuwheid. 'tStuc worstelt al jaren met dit fenomeen (zie Veto jg. 10 nr. 30). Zij zijn niet de enigen. Het Europees poëziecentrum — gehuisvest onder ATOL in de Blijde Inkomststraat — heeft ook zijn deel van de koek. In de eerste plaats zijn er de problemen met de BTK-projecten. De RVA, momenteel één van de grootste werkgevers in dit landje, bouwt zeven en andere gelijkaardige werkvormen af. Gevolg voor het Europees poëziecentrum: één project minder dit jaar.

Daarmee was men van hogerhand nog niet aan het einde van zijn latijn. Er blijft nog de administratieve malle-molen waarbinnen het centrum ronddraait. Het poëziecentrum werkt samen met de UNESCO. Deze laatste organisatie valt onder de bevoegdheid van het ministerie van buitenlandse betrekkingen. Voor de concrete uitwerking hiervan moet men bij het ministerie van Onderwijs terecht. «*Jets wa Coens niet wist bij zijn ambtsaanvaarding*», aldus Van Itterbeek, projectleider-koördinator van het centrum.

Tenslotte kan het (regionaaliserende) ministerie van cultuur niet ten achter blijven. Rond cultuur draait het immers. Als velen moeten geven, blijkt de som niet zo groot te zijn. Zeker wanneer de idee leeft dat er van Europa (what's in a name) ook wat komt. Van Itterbeek: «*Je hoeft maar het woord Europa of Europees in je blaas te hebben of men denkt dat de dollars gewoon uit de hemel vallen*.»

Slechts twee festivals werden door de Europese commissie gesubsidieerd (1979 en 1982) en dat voor 84000 fr elk. Het ekkus dat men dat niet wist te klinken nogal naïef als men weet dat de boeken van de vzw met rechtspersoonlijkheid — die het Europees poëzie-

De hele poëziefestiviteit werd in twee talen aaneengepraat.

uitgever Orion is vorig jaar failliet gegaan. Je ziet hetzelfde verschijnsel in heel Europa. Wij hebben trouwens een marktonderzoek gedaan voor de EEG. Het is dat, wil de poëzie overleven, zij aangewezen is op de alternatieve uitgeverijen. Dat wil dus zeggen de uitgeverijen die op niet-kommercieel-professionele basis werken.»

«Wel professioneel wat betreft de literaire kwaliteit, en wat betreft het boek als produkt dat uit de drukkerij komt. Bovendien is het zo dat de poëzie ook niet meer verspreid kan worden via de kanalen van de boekhandel.»

poëziecentrum wip

centrum is — op de rechtbank ter ingang liggen.

Toch blijkt de vereniging niet deficiënt. Dit komt onder meer door de verkoop van de jaarlijkse festivalbundel.

Ook de vrijstelling van lesopdracht (van Van Ifterbeek) door het onderwijsministerie draagt daar onrechtstreeks toe bij.

«Als een donderslag bij heldere hemel», zo omschreef diezelfde Van Ifterbeek de beslissing van minister Coens om de geldkraan toe te draaien. In zijn besparingsjiver heeft de minister besloten geen kredieten meer vrij te maken voor kulturele projecten. Hierbij beroept hij zich op de grondwetsherziening van 1980 die een regionalisering van onder meer de cultuursektor teweegbracht. Alles wat maar enigszins kultureel is, wordt "geamputeerd" door Onderwijs (dat nationaal blijft).

Vanaf 1 september moest Van Ifterbeek zijn onderwijsstaak weer opnemen en het poëziecentrum laten voor wat het was.

Op zich is dit niet zo'n ongewone maatregel, ware het niet dat dit midden in het begrotingsjaar gebeurt. Dit valt natuurlijk niet samen met het schooljaar zodat een overbruggingsmaatregel moet worden gezocht.

Minister Poma (van Cultuur) heeft natuurlijk geen kredieten voorzien om zo'n toestanden op te vangen. Contacten met beide betrokken ministers (Poma en Coens) leidden in eerste instantie tot weinig resultaat. Coens bleef op zijn standpunt en duldde geen uitstel tot 1 januari.

Maandag 27 augustus werd dan — na contacten met het kabinet van minister Poma — de pers verwittigd. «Blijkbaar is men in regeringskringen toch wel wat geschrokken door de persartikelen», aldus Van Ifterbeek, «want door minister Poma is er een oplossing aan gegeven tot 31 december». Wat er daarna zal gebeuren blijft nog eeh open vraag. Op het poëziecentrum laat men dat niet aan zijn hart komen. Er worden reeds volop plannen gemaakt.

Dirk De Naegel

Veto: Hoe dan wel?

Van Ifterbeek: «Men werkt meer en meer met mailing (naar Brits model). De bundels worden met de post verkocht op persoonlijke bestelling. Er zijn uitgevers die 60 tot 70% van hun poëzieomzet verkopen via mailing. Op het vaste land is Nederland daar verder gevorderd. Daar zijn momenteel een driehonderdtal alternatieve uitgeverijtes die zeer verzorgd werken. In Vlaanderen hebben wij eigenlijk vrijwel niets dat op dat nivo staat.»

«De Fransen werken met een ambig geval alhoewel er een begin is van het alternatief systeem. De auteur betaalt daar namelijk zijn bundel. De drukkosten, soms iets meer, soms ook wel eens iets minder. De winsten blijven bij de uitgever.»

Veto: Hoe gaat dat concreet in zijn werk?

Van Ifterbeek: «Men laat de auteurs betalen vooraleer het boek gedrukt wordt. Voor de bundel op de markt verschijnt, passeert zes maand of een jaar. Intussen wordt dat geld gekapitaaliseerd op een rekening. Tegen dit systeem gaan zware kritieken op. Het wordt diefstal genoemd omdat men eigenlijk poëzie uitgeeft op de nek van de dichter.»

«Een ander punt is dat men eigenlijk een vorm van ijdelheid eksploiteert. Zo verschijnen er bijvoorbeeld in Le Monde dubbele pagina's, het ligt op mijn tong om de naam te noemen van de uitgever, met poëzie van derde-rangskwaliteit. Hierdoor wekt de uitgang de indruk heel belangrijk te zijn, waardoor de manuscripten naar hem toe komen en hij kan zeggen: "Betalen maar, jongens".»

«Dat zijn dus maffiapraktijken, die momenteel in Frankrijk — maar ook in andere landen, zelfs België — plaatshebben. Herman De Koninck moest indertijd toch ook 25 000 fr neerleggen om *De lenige liefde* te laten publiceren bij Orion.»

Veto: Wat gaat er verder nog met dat rapport gebeuren?

Van Ifterbeek: «Het is zo dat door dat rapport waar we nu mee bezig zijn, wij hoogst waarschijnlijk volgend jaar met ons poëziefestival die hele economische en sociale problematiek van het uitgeven in de Europese gemeenschap zullen aan de orde stellen.»

Veto: Tot slot. Hoe kijkt het Poëziecentrum tegen initiatieven aan als "de nacht van de poëzie"?

Van Ifterbeek: «Ieder heeft zijn eigen opvattingen om poëzie te brengen. Ik ben niet akkoord, dat zeg ik onmiddellijk, met de wijze waarop. Hoe het gedaan wordt met die regie. Maar dat is persoonlijke smaak. Ik ben meer tekstgericht zoals men dat in de filologie noemt. Dat komt misschien een beetje door mijn vorming als filoloog.»

«Daarover gaat het dus niet. Ik wil dat opzij zetten. Maar wat de nacht van de poëzie doet en ik hoop dat ze het kan blijven doen, dat is een enorme publiciteit voor poëzie. Dat is vooral in Europa bezig als een soort alter-

Samenwerking in de bar van Letteren en Wijsbegeerte

Voor alle eerstejaars
Herwerkt
Vademecum
voor studenten

GERMANIA, HISTORIA — Het dagelijks en financieel beheer van de fakbar van Letteren en Wijsbegeerte is in handen van personen, die in vertrouwen aangesteld worden door het Germaniapræsidium. De samenwerking tussen verschillende kringen beperkte zich het vorige akademiejaar tot een verdeling van de avonden. Deze zag er toen als volgt uit: 1 voor Romania, 1 voor Eoos en 4 avonden voor Germania.

Deze kringgebonden verdeling heeft echter geleid tot een situatie die in strijd is met de oorspronkelijke doelstelling van de Fakbar van Letteren en Wijsbegeerte, namelijk integratie van de verschillende kringen.

Dit akademiejaar echter werkt Historia zeer nauw samen met Germania. De fakbar is zo goed als volledig vernieuwd door mensen van beide kringen. Vanaf nu zullen op dinsdag-, woensdag- en donderdagavond mensen van Germania en Historia samen tappen.

Bovendien zijn ook alle andere L & W's er welkom. (GVD)

(foto Veto)

natieve kracht die laat zien dat er andere behoeften zijn in deze welvaartsmaatschappij in crisis of hoe een naam ge er moet op plakken. Dat hier een enorme behoefte is aan irrationaliteit, aan emotionaliteit, aan allerlei dingen die met de andere mens te maken heeft die in de verdrinking komt.»

Dirk De Naegel
Peter Mostrey

Stadsguerrilla in Schaarbeek

BRUSSEL — Vrijdagavond 29 september leek Brussel de tribune van een Engels voetbalveld tijdens een passionele derby. Le Pen en Nols verbreedden in het Schaarbeekse zwembad en fungeerden als doel(wit) voor een comité van 49 organisaties, gaande van de KP tot de BGJG. Yvonne Jospa (MRAX), J. Zwick en M. Decock (ex-mensenrechtenliga) hielden het bij vlammende redevoeringen op het Anderlechtse Baraplein, maar een aantal manifestanten togen naar Schaarbeek zelf.

Daar wachtte de tegenpartij: Brusselse en Schaarbeekse politie en de onvermijdelijke rijkswacht. Gedurende meer dan twee normale partijhelten werd rond het Schaarbeekse zwembad een partijje stadsguerrilla vertoond.

Einduitslag: 1-0, toe te wijzen naargelang eigen mening: Le Pen — U kent die toch? — blies voortijdig de aftocht langs de achterdeur, maar haalde toch weer het jaartal en de kranten.

«Andere» politieke zeden, waartegen op het Baraplein tot «demokratische» frontvorming werd opgeroepen. Politiek van veldslagen en schijnoverwinningen. Volgende week herinnert zich niemand nog deze veldslag, tenzij de deelnemers die een arm braken, een oor kwijtspelden of om een nieuw gebit moeten. Democratie zei U?

(JP)

Germania's toneel

De kring van de Leuvense Germanisten, Germania, organiseert opnieuw een reeks van vijf toneelvoorstellingen met o.a. 'Hess' van theater Malpertuis, 'Iedereen is een vieze, oude man' van Theater Poëziën, 'Gloeiende Kooltes' van De Witte Kraai (in samenwerking met het Stuc). Uitschieter wordt waarschijnlijk de uitstap naar het BKT-theater voor 'Kwartet' van Heiner Müller. Belangstellenden kunnen terecht bij Katrien Bultynck, Tiensevest 4; Ivo Boelaert, Maria Theresiastraat 109, Ivan de Vadder, Augustijnestraat 5 of fakbar L & W, Blijde Inkomststraat 11.

ADVERTENTIE

BROADWAY

bogaardenstraat 29
3000 Leuven (ex-lido)
nabij parking
ladeuzeplein

opening
6 oktober
21 uur

elke zondagmiddag
vanaf 14 uur:
american party
discotheek ter
beschikking voor
fuiten, T.D.'s, info,
optredens, mode-
shows, enz...
informatie 20 26 74 -
25 08 61 - 25 96 46

GRATIS

NAAR BROADWAY-NEW YORK

vul naam en adres in en deponeer deze strook tijdens de opening op 6 oktober, de trekking heeft dezelfde avond plaats waarna het 1 jaar geldend vieltugticket persoonlijk door de winnaar in ontvangst zal moeten genomen worden.

naam:

adres:

KORTGELEZEN

Natuurlijke kinderen

Alweer vijf jaar geleden (13 juni 1979) veroordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg de Belgische Staat wegens schending van de artikelen 8 (eerbiediging van het gezinsleven) en 14 (verbod van discriminatie) van de Europese Konventie van de Rechten van de Mens. Het arrest Marckx, genoemd naar de vrouw die de zaak aanhangig maakte, is enkel van toepassing op dit partikulier geval. Door deze uitspraak wordt de Belgische Staat echter min of meer verplicht de wetgeving inzake natuurlijke, onwettige en geadopteerde kinderen te wijzigen. Tot nu toe is hiervan weinig in huis gekomen.

Wel is er meer aandacht (wat nog niet wil zeggen meer begrip) gekomen voor deze problematiek. Recent heeft de federatie CGSO (Centra voor Geboorteregeling en Sexuele Opvoeding) een brochure uitgegeven dat op een vlotte manier de rechtspleging terzake overloopt. Het boekje vormt een nuttige inleiding, voor verdere details wordt op verschillende plaatsen verwezen naar gespecialiseerde literatuur.

Na 'samenwonen' en de verklaring van 'termen' worden de verschillende manieren

van erkenning uit de doeken gedaan met hun-respektievelijke voorwaarden en gevolgen. Hoewel er sterk gepleit wordt voor een 'dekriminalisering' van ongehuwd ouderschap, worden nergens cijfers gegeven zodat men geen beeld krijgt van de omvang van het fenomeen. Wel wordt duidelijk dat de huidige wetgeving 'normalisering' in de hand werkt.

Men kan enkel hopen dat dergelijke boekjes zo vlug mogelijk overbodig worden. Momenteel vervullen ze nog een nuttige taak. Het overzicht van de laatste voorstellen tot wetswijziging (Vranckx 1972; Vanderpoorten 1977; Van Elslande 1978) laat echter vermoeden dat ze dit nog lang zullen doen.

De brochure is te verkrijgen bij federatie CGSO vzw, Troonstraat 51, 1050 Brussel.

Inschrijvingslektuur

Bij de inschrijvingen op de Hallen wordt de student traditiegetrouw kilos papier in de maag gespist. Nuttige lektuur om het wachten nuttig door te brengen. Vooral eerste-kenners hebben daar last van, na de eerste weken (als ook ouderejaars mogen aanschrijven) blijven de uitdelers uitgeblust thuis. De tijdschriften en pamfletten blijven

soms liggen. Een enkele masochist waagt het dan nog om de tafels af te schuimen op zoek naar leesvoer.

Ook dit jaar dus Veto 1, het Vademecum, Spora- en andere ASR-pamfletten. Daarnaast enkele overblijvende onthaal-pamfletten van (de meeste?) kringen. Hierin worden enkele summierre inlichtingen verstrekt die de eerste-kenners door de Leuvense dagen moeten leiden.

Links van de ASR (toch als je met je gezicht naar de tafels toe staat) heb je de KRUL, een andere overkoepelende studentenorganisatie die de goede Belgische verzuilingsgewoonte ook in Leuven heeft ingevoerd (de vrije verenigingen niet meegerekend). Zij hebben twee doelstellingen — zo blijkt uit hun Baghwanoze pamflet — die ze niet langer in de ASR verwezenlijkt zagen. Vandaar... KRUL.

Komen dan de vrije verenigingen. CDS heeft nog steeds (of opnieuw) geld genoeg. Een brochure (je kennismaking met CDS-Leuven) en een maandelijks tijdschrift (studententribune). Dit laatste is nog steeds zijn kinderziekten niet ontgroeid. Lay-out en de daarmee samenhangende leesbaarheid blijven de zorgenkinderen. Hopelijk wordt het dit jaar een echt maandblad.

De VUJO stellen zich ook voor met een pamfletje en maken van dezelfde gelegenheid gebruik om hun eerste aktiviteit aan te kondigen. Verder nog een pamfletje van Ichtus dat we niet helemaal konden volgen (wegens bovenaardse toestanden ging het om ons petje te boven). De overige stands waren leeg (o.m. MLB) zodat er niets meer te beleven viel. De oudere jaars die hun jaarlijks bezoekje in de Naamsestraat nog moeten uitvoeren, kunnen op hun beide uren slapen. Niets nieuws onder de zon.

Ekonomiepamfletje

Hoorden we onlangs niet enkele mensen van Ekonomika met klem beweren dat Veto de student behandelt als een naïef schepsel dat 'bewust' moet gemaakt worden?

Het wekelijkse blaadje van Ekonomika (Blabla genaamd) is anders ook niet mis wat dat betreft. In het nummer 1 van 1 oktober lezen we onder de titel "L'Arrivée des bleus au Handelskot": "Lap, het akademiajaar is pas begonnen en daar krijgen we ze weer op onze kop. Neen, geen vogel" poep", hoewel het heelt ook een kwalijk geurtje. Jawel, domme, stinkende schachten! Je zit er mee maar wat doe je er mee?..." Bewustmaking, nou moe.

Rel in A'damse unief

AMSTERDAM — Dinsdag 18 september hebben zo'n tweehonderd Amsterdamse studenten de nieuw gebouwde Letterenfakulteit bezet. Directe aanleiding daarvoor was het bezoek van de Nederlandse onderwijsminister Deetman de dag daarop voor de officiële opening van het gebouw. De Amsterdamse studenten zijn erg ontvreden over het beleid van de minister, dat aan velen de toegang tot hoger onderwijs ontzegt.

"Deze nieuwe Letterenfakulteit is een mooi gebouw, daar zijn we het over eens. Morgen opent minister Deetman het hier feestelijk, terwijl er voor ons niet echt een reden tot feestvieren is. Daarom hebben wij dit gebouw bezet, en openen wij het morgen zelf wel, omdat we bang zijn dat in de toekomst heel veel studenten dit gebouw sowieso niet meer binnen zullen komen", aldus één van de bezetters.

Het onderwijs heeft in Nederland de laatste jaren al erg mogen bezuinigen. Sinds twee jaren moet men nu ook al 1038 gulden neertellen om te mogen studeren (kollegegeld). Een hoop geld. Het in één keer opheffen van dit bedrag is al voor veel studenten moeilijk zodat regelingen werden uitgewerkt om in meerdere termijnbetalingen te voldoen. Minister Deetman verkondigde zijn voornemen om dat kollegegeld nog te verhogen tot 1604 gulden.

Ook de begroting van 1985 verwerkte heel wat wrevel, zowel bij studenten als bij academisch personeel. De meest in het oog lopende bezuiniging betreft een korting van 5 miljoen gulden op de studentenvoorzieningen. Op deze begrotingspost was al eerder bezuinigd. Dat past in Deetmans filosofie dat de gebruikers van deze voorzieningen zoveel mogelijk zelf de kosten ervan moeten dragen.

De bezetters hadden aangekondigd het gebouw woensdagmiddag te zullen verlaten. Verder had de bezetting een vreedzaam verloop. Toch besloot de pas een maand geleden benoemde voorzitter van het Kollege van Bestuur, J.A. Van Kemenade, eigenmachtig tot ontruiming van het gebouw. Er was geen ruggespraak met de overige leden van het Bestuurskollege of de universiteitsraad. Even tevoren had hij zelfs twee leden van het bestuur als stoute kinderen de klas uitgestuurd. De voorzitter van de universiteitsraad, Thera Wolf, was er één van: "Als ik nu diplomatiek ben, en dat ben ik niet zo vaak, zeg ik dat ik in grote woede vertrokken ben."

Dinsdagavond werd de fakulteit ontruimd, waarbij de politie een harde aanpak niet schuwde. Agenten liepen dwars door de massa, op handen trappend en in kruizen schoppend. Aan orien en haren werd getrokken. De aktievoerders gaven de bezetting dan ook op. Echter, ze konden, hoe vreemd ook, er niet uit, omdat de politie de klapdeuren aan één kant zo stevig dicht hield dat enkelen er met hun voeten tussen geklemd raakten. Iedereen ging dus maar weer zitten, waarna ze één voor één werden uitgedragen.

Bij de opening van de Letterenfakulteit de volgende dag hadden dan ook een 500-tal studenten uit protest het Maagdenhuis beledigd, zodat Van Kemenade daar niet uit kon en dus niet aanwezig kon zijn in het nieuwe gebouw.

Het was al sinds de ontruiming van het Maagdenhuis in mei '69, dat een studententak in de Amsterdamse universiteit door politioptreden werd beëindigd. (PB)

Tuttel Pruttel

Vanuit Kultuurraad zijn er wel enige opmerkingen te plaatsen bij de twee artikels van LB (Luc Baltussen) over de herstrukturering binnen de ASR en over de grotere autonomie voor de afzonderlijke raden. Enige vreemde hersenkranks in deze teksten doen namelijk vragen rijzen naar de loyaliteit van de schrijver tegenover zijn toenmalige werkgevers, namelijk de vijf raden binnen de ASR. De redenen van de 'splitting' worden niet echt vermeld, namelijk dat de ASR-stuurgroep (het koördinerend orgaan tussen de verschillende raden) onwerkbaar geworden was: enerzijds trachtten individuen de koördinatie te overstimuleren om tot een imperatief orgaan te komen (zesde raad-voorstel, pogingen om zeggingschap te verkrijgen over personeel en andere interne problemen van een andere raad, enz.), anderzijds kon geen consensus worden bereikt om Sportraad van een gewisse afgang te houden door een tweede personeelslid ter beschikking te stellen. Sportraad en Kultuurraad wilden dan ook een herziening van een samenwerkingsverband en niet, zoals Luc Baltussen het stelt, was het een "wegtrekken van Kultuurraad en Sportraad uit de koepel". Totaal fout is dit, want niet Kultuurraad is blijven herhalen dat een overleg tussen de verschillende raden onvermijdbaar en zelfs wenselijk was en bleef. Vreemder is wat iets verderop te lezen valt: "Nog vóór de beslissing om de ASR te splitsen definitief genomen was, waren die beide raden (Kringraad en Sociale Raad, wdm) het er al over eens dat hun samenwerking voortgezet moet worden, en dat dit ook kon zonder Kultuurraad en Sportraad". Als dit waar is (ik zeg: als, want in de verslagen van de Algemene Vergaderingen van die raden staat dit niet) is het de vraag wie van wie afwilde... of

was dit wishful thinking van LB?

Over de 'splitting' zelf bestond trouwens geen consensus (alweer niet) en de vraag kan worden gesteld in hoeverre al de 'afspraken' dus gelden voor de raad die zich niet mengde in de discussie (ISOL), en voor een raad die kon aantonen (op papier) dat onrechtmatig geld is afgehouden (Kultuurraad). Twee zaken zijn immers totaal fout:

1. Sponsoring. Kultuurraad is als eerste op grote schaal begonnen met eerste-sponsoring. Dit leidde tot een aftrok van subsidies (want de sponsoring werd ingeschreven in de begroting bij de inkomsten). Toen later ook andere raden en Veto sponsoring binnenrijden, kwam dit geld gewoon bovenop de ASR-begroting. Resultaat: vijf jaar geleden ontving Kultuurraad méér ASR-subsidies dan in 1984. Intussen kwam er wel geld op Veto uit te bouwen, om een boekhouder aan te werven, enz. Het weze hen gegund; dit was allemaal nodig, maar het blijft onverantwoord dat nu bij 'splitting' 187000 BF werd afgeroomd bij Kultuurraad omdat ze voor zoveel frank zouden meeprofiteren van de sponsoring van de andere raden en Veto...

2. Verder 'kreeg' Kultuurraad het beheer van het Stuc-gebouw onder haar goede. Meer werk (studentenkamers, onderhoud, algemeen beheer, allerlei kontrakten...) zonder enige compensatie op het vlak van mankracht. In de '5 Meiersstraat komt méér vrij (dus minder werk) door de uitbouw van een gemeenschappelijk sekretariaat (in se een goed idee), en door het feit dat ook de boekhouding van Sociale Raad nu wordt gedaan door iemand die tot voor kort ten dienste stond van alle raden. Dit gaat in tegen het door Luc Baltussen galancerende principe nr. 1 van de 'splitting': "we splitsen op basis van wat er nu is".

Hoe Kultuurraad het gebouw moest gaan beheren, bleef (blijft) maanden in het ongewisse: verschillende brieven werden door de toen nog ASR-sekretaris niet beantwoord. Een gevolg hiervan was een misverstand met mensen van Sociale Raad, die beschikbaar in de mening verkeerden dat Kultuurraad niet meer rechtstreeks met de andere raden wilde spreken. Integendeel dus.

De komende maanden moeten bovenstaande punten, en andere, worden

besproken tussen de 'opgepiste' raden. De Algemene Vergaderingen van Kringraad en Sociale Raad moeten onderling nog heel wat regelen; samen met de andere raden moet het statuut van Veto (een zaak van alle raden — in tegendeel tot wat Luc Baltussen schijnt te suggereren) worden bekeken, het indienen van een gemeenschappelijke begroting (gaat Sociale Raad verder de belangen van alle ASR-radens verdedigen?) moet worden uitgewerkt; het sponsorgeld moet eerlijk verdeeld worden (op een bepaalde vergadering was ongeveer iedereen ervan overtuigd dat Kultuurraad gelijk had met haar opmerkingen, de keer erop werd dit 'onbespreekbaar' zonder enige motivatie), en er moet een oplossing komen voor het beheer van het Stuc-gebouw.

Hopelijk kan nu na enkele maanden niet mogelijk bleek: seren en in wat met een gemeenplaats "wederzijds respect" kan worden genoemd, gaan praten over voor alle raden aanvaardbare regeling.

Wim de Mont

Heb je zoekertjes, agenda-nieuws, berichtjes, seintjes of mededelingen die je graag in Veto gepubliceerd zou zien, kom dan eens langs op 's Meiersstraat 5 (tussen Muntstraat en Hogeschoolplein). Medewerkers zijn ook altijd welkom.

Telefoon afgeluisterd

AGALEV — Leden van de Agalev-beweging schijnen bij de BOB begroting te staan als behorend tot een niet-demokratische stroming. Iemand van Agalev had namelijk via de telefoon aan een zieke medeleerling een Latijnse tekst gedeikt om hem te helpen bij de voorbereiding van zijn eksamen. Twee dagen later kregen ze van de BOB de vraag gesteld waarom zij in het Latijn telefooneerden...

Het af luisteren van telefoon-gesprekken is in ons land door de wet verboden. In de praktijk schijnt men er toch gebruik van te maken, niettegenstaande justitieminister Gol het bij hoog en laag afstrijdt.

Bovenstaande anekdote werd onlangs in de senaat ter sprake gebracht en is terug te vinden in: Parl. Hand. Senaat, Knoopt Verslag, 1983-84, 657. (PB)

Ontzetting van het P.C. Hoofgebouw: "op handen trappend en in kruizen schoppend..." (foto Folia Amsterdam)

POSTERS — GADGETS

Filmaffiches (o.a. American Gigolo, Psycho 2)

POSTERS
WENSKAARTEN
POSTKAARTEN
GESCHENKEN
voor alle omstandigheden

Naamsestraat 53

Leuven

ADVERTENTIE

De Vlaamse perswereld kent de laatste twee jaar een woelige periode. Nooit is er zoveel geklaagd over een afkalving van het lezersbestand. Tegelijkertijd blijft de herstruktureringstendens in verhoogde mate doorgaan. En ondanks dat blijft tussendoor een zachte, welhaast onopgemerkte dood niet uit. Vooral de iets minder kapitaalcrachtige pers lijkt langzaam aan het ideaal niet te overleven.

Een en ander betekent een langzame vershraling van het aanbod. De media-inhouds worden daarbij steeds meer op een eenheidsworst van McDonalds te lijken: uniform, gemakkelijk, weinig diepgaand en oh zo professioneel gemaakt. Slikken zonder kauwen dus. Waarbij de perswereld zich (eindelijk?) inschakelt in de algemene maatschappelijke tendens.

Boek

Reeds jaren klagen de boekuitgevers over een verkleining van de markt. Recente publicaties en stellingnamen van de Vereniging ter Bevordering van het Vlaamse Boekwezen wijzen in die richting. De krisistijd zorgt ervoor dat de lezer steeds minder gaat experimenteren bij aankopen. Enkel het bekende boek trekt nog aan. Overigens wordt de lezer hierbij tegemoet getreden door de uitgeverijen zelf die steeds minder risico's willen nemen. De VBVB geeft immers aan dat de meeste uitgeverijen hun programma's inkrimpen. Boeken die vroeger nog konden, blijken nu onpubliceerbaar, want te risicovoller. Bovendien wordt ook steeds meer de herdruk aangewend (denken we maar aan 1984 en andere): een bekend boek opnieuw promoten lijkt meer succes te hebben.

In eenzelfde beweging wordt opnieuw meer aandacht besteed aan de paperback-formule. Einde jaren '60 leek het boek met de kartonnen kaft een langzame dood te zullen sterven. Maar de crisis heeft de luxe-uitgave weer minder aantrekkelijk gemaakt. Als de lezer dan toch een boek wenst te kopen, wil hij heden ten dage voor hetzelfde geld meer boek op zijn rek kunnen zetten.

Het inspelen op de paperback-formule lijkt echter nog niet het einde van de krisistunnel te worden. Vorig jaar verdwenen zo nog de uitgeverij Orbis-Orion van de markt. En opvallend is ook dat er nauwelijks nog echte Vlaamse uitgeverijen bestaan. Als enige echt onafhankelijke gelden nog Lannoo. De Stikkel en de Nederlandse Boekhandel. Al de andere uitgeverijen hebben min of meer directe banden met de Nederlandse uitgeverwereld. Opvallend is overigens nog dat van bovenstaande uitgeverijen nauwelijks enige speerpuntwerking kan verwacht worden.

Bij de vershraling langs uitgeverszijde komt ook nog een vereniging binnen het winkeliersaanbod. De VBVB wijst er al jaren op dat steeds meer kleine boekhandeltjes verdwijnen. En voorzover dit niet het geval is, maken zij de beschikbare stock steeds kleiner. De klant kan met andere woorden slechts kiezen tussen het grote-Dallas-boek, het grote-Dynasty-boek en de luxueuze Falcon-Crest-uitgave. Slechts de lezer die echt bewust is van het boekenaanbod kan via bestelling in een normale boekenwinkel nog een meer specifiek werk vinden.

Voorzover de "bewuste" lezer nog bestaat uiteraard. In een Davidsfonds-uitgave van begin dit jaar werden cijfers gepubliceerd waaruit blijkt dat 2/3de der Belgen in 1983 geen enkel boek gekocht heeft. De Boekenbeurs lijkt ook geen echte verkoopfunctie meer te hebben: het publiek komt er op zijn gemak wat rondsletteren en houdt daarmee zijn bijdrage tot het boekwezen voor voldoende. Zelfs het rondsletteren wordt al minder op de beurs van Het Andere Boek, onlangs gehouden te Antwerpen. Waar vorig jaar nog ongeveer 4500 mensen kwamen opdagen, maakt het nu gewag van een 500-tal minder. En de verkoop was helemaal minnetjes.

Tijdschriften

Ook in de tijdschriftenbranche lijkt vooral het luxueuze massaproduct nog te floreren. Hoewel het lanceren

Vlaamse Pers dood door verstikking

van dergelijke bladen niet altijd van een leien dakje loopt. Topics slaagde er wel in. Maar TVS maakte een opvallende verschijning om reeds enkele weken later zachtjes ter ziele te gaan. Maar goed, op het vlak van het meer amusementsgerichte produkt lijkt alles nog enigszins te draaien. Hoewel het afgedankte Spectator wel anders zal denken.

Een en ander kan niet meer gewaagd worden van de kritische sociaalpolitieke produkten. Een tijdschrift als De Nieuwe Maand houdt zich van week tot week boven de financiële golven. Testaankoop, het blad van de Verbruikersunie, kende de laatste jaren een terugval van 350.000 naar 230.000 lezers. Niet helemaal ten onrechte heeft men daar gedacht aan een herstrukturering van het tijdschrift.

Een min of meer gelijkaardig tendens speelde zich af bij De Nieuwe. Dit blad ontstond in de jaren '60 als een opvolger van het Vlaams-katolieke De Vlaamse Linie. In opzet was het een Vlaams en kritisch weekblad. Gedurende zijn geschiedenis heeft dit blad reeds menige paleisrevoluties ondergaan. Zo leverde kersverse hoofdredakteur Mark Grammens vroeger reeds heel wat betwistbare

progressieve Limburger. Maar blijkbaar bestaat die al niet meer. In elk geval wist De Grimburger nooit door te dringen tot de Limburgse advertentiemarkt. Die wordt zowat gemonopoliseerd door het Belangsk. Dit blad heeft volgens insiders trouwens weinig moeite gespaard om De Grimburger te boycotten. Men leze er De Zwijger van 19 april van dit jaar maar op na.

Tegelijkertijd was dit ook één der laatste wapenfeiten van De Zwijger, een blad dat ook nooit de financiële problemen kon verwerken. Een transfer van Biblio naar Kritik bleek ter zake ook niet de oplossing. Johan Anthierens en zijn belhamels verdwenen dan ook van de markt.

Dit lot lijkt ook de stadskranten stilaan beschoren te zijn. Zij ontstonden destijds als aanvulling op de traditionele kranten. Deze bekeken de plaatselijke toestanden vaak te veel vanuit hun ideologische, "onobjektieve" achtergrond. Zodoende droegen zij nauwelijks bij tot de vergroting van de lokale democratie. Een tijdje lang konden de stadskranten deze dimensie wel bijbrengen. Maar nu wordt hun financieel draagvlak te klein. Ook worden zij steeds meer afhankelijk van informatie, aangeboden door derden. Zodat zij nog nauwelijks de betrouwbaarheid ervan

Gazet van Antwerpen, Belang van Limburg en het Nieuwsblad wisten de laatste jaren hun oplagecijfers min of meer constant te houden. Voor het Nieuwsblad zat er zelfs nog enige stijging in bij tijd en wijle. Maar de doorsnee-krant heeft het in België erg te verduren. Een en ander kan hier uiteraard ook betrekking hebben op de zekere ideologische inhoud van het produkt. De mondige Belg laat zich immers niet graag een opinie aanpraten, althans toch niet openlijk. Dit resulteerde de vorige jaren vooral in een instuiking van de echte partijkranten.

Maar recent krijgen ook de "kwaliteits"-kranten het erg moeilijk. Denken we maar aan de problemen van La Libre Belgique en Le Soir aan Franstalige zijde. Hoewel bij Le Soir ook enige persoonlijke vetes werden uitgevocht. Het is mede daardoor te verklaren dat de Franse persmagnaat Robert Hersant mede-beheerder van de krant kon worden.

Vooraf de socialistische pers lijkt echter op sterven na dood. Le Peuple besliste vorig jaar reeds een meer open krant te worden, in de hoop zodoende toch enige vaste grond onder de voeten te krijgen.

Bij De Morgen lijkt men ook nieuwe paden te zullen bewandelen. Deze krant moet al enige tijd worstelen met interne tegenkanting. Vele partijfunctionarissen konden niet overweg met een vrij onafhankelijk en dus kritisch blad. Bovendien kampt De Morgen sinds zijn ontstaan reeds met een gebrekke infrastructuur en een kronische geldgebrek. Nochtans wijst een studie van McKinsey uit dat voor De Morgen een voldoende grote, zij het toch beperkte afzetmarkt zou bestaan. Daarvoor zou de krant ondermeer een groter aantal regionale en sportpagina's moeten invoeren. Helaas is dit moeilijk te verzoenen met de huidige afbouw van de redactie. De laatste jaren lijkt De Morgen in elk geval, en in zekere zin spijtig, de inhoudsloze weg op te gaan.

Anderzijds mag de Vlaamse perswereld een nieuw initiatief begroeten: 24 uur. Op het eerste zich is dit blad niet zo slecht. Indien men er uiteraard Bild-Zeitung, Ici-Paris en The Sun naast legt. Maar 24 uur lijkt niet bepaald een opnieuwingssimulator te zullen worden. In plaats van echte redactionele tekst wordt veel

meer een aantal bladzijden papier verkocht. Op die manier wordt 24 uur ook vooral een konkurrent voor populaire pulpbladen als Story en Privé.

Belga gefilterd

Ondertussen blijft het Belgisch persagentschap Belga ook op droog zaad zitten. Sinds enige tijd is er nu wel een nieuwe hoofdredakteur, Paul De Backer, maar de inhoud van Belga lijkt daarmee nauwelijks te zullen verbeteren. Het persagentschap worstelt immers al jaren met een betutteling van de kranten. Deze zijn immers de eigenaars van Belga. Voor hen is het dus gunstig een zo klein mogelijke bijdrage te moeten betalen aan Belga. Vandaar de voortdurende inkrimping van het korrespondenten- en journalistenbestand.

Door deze verschuivingen komt de Belgische maatschappij steeds meer in de greep van de echte massakultuur. Op die manier wordt Belga steeds meer een kritiekloze kopie van andere nieuwsbronnen. Het is opvallend hoe sterk Belga zich moet beperken tot het doorspelen van officiële communicaties. En het is even opvallend dat sommige kranten liever in een eigen korrespondent investeren dan in een Belga-abonnement.

Massakultuur

Door deze verschuivingen komt de Belgische maatschappij steeds meer in de greep van de echte massakultuur. Een alternatief geluid wordt door steeds minder predikers ergens ver weg in de waerstoij gepredikt. Als oorzaak kan daarvoor niet alleen de financiële kant dienen. Overigens wees een recent onderzoek van het Nationaal Instituut voor de Statistiek nog uit dat de doorsnee Belg eigenlijk meer bespaard op zijn voeding dan op zijn culturele uitgaven. Een en ander leidt dan in de richting van een steeds sterker doorgronden van onze TV-kultuur. Onderzoek wees immers uit dat jongeren de meeste kranten te saai vinden. Beeldjes en kleurrijke, het is het nieuwe deves. Overigens is de jeugd steeds meer geneigd politiek als overbodig element van een krant te beschouwen.

En zelfs dit laatste kan men niet als gelukkig beschouwen. Wanneer een amusementsstrevende de bovenhand haalt op het kritische denken (van welke politieke strekking ook) loopt de maatschappij op lange termijn immers gevaar. Want als nu iedereen zou stoppen met voetballen, zullen minder goede voetballers sneller profvoetballer worden in de toekomst. Bij gebrek aan beter. En naast een balletje trappen is nog niet zo gevaarlijk als een verkeerde politieke beslissing treffen.

TBC

Flamenco-kursus

In de Flamenco-muziek weerspiegelt zich de ziel van Andaloucia, het zuiden van Spanje. In gitaarspel, zang en dans komen liefde, passie, zonde en dood op een fascinerende wijze tot uitdrukking. De beste flamenco-muziek is meestal te beluisteren in besloten, moeilijk toegankelijke bijeenkomsten. Wat soms te zien is in toeristendorpen aan de Middellandse Zee, benadert in de verste verten niet de ware flamencoziel.

Toch zijn er ook echte flamencokunstenaren die met hun muziek naar buiten willen treden. Zo wordt er nu in Leuven een echte flamenco-kursus gegeven. Daarmee zal je nog niet

dadelijk een echte prima flamencoballerina worden, want in Andaloucia worden het gevoel en het ritme met de moedermelk ingezogen. De cursus is opgezet als inleiding. Men leert er de basisbewegingen en een gevoel voor het ritme aan, naast een aantal relatief eenvoudige dansen. Inschrijven kan door storting van 1 600 BF op rek. nr. 431-0108641 van Intercambio. Betalen kan ook bij de eerste les die op zaterdag 6 oktober plaatsvindt van 16 tot 18 uur, in de Sportzal (Hertogstraat) te Heverlee. Data van de volgende lessen vind je in de Veto-agenda.

**U HOUDT VAN STRIPS?
KOM KIJKEN BIJ
J.M.LODDEWYCK
TIENESTRAAT 87
3000 LEUVEN**

ADVERTENTIE

**DUPUIS
LOMBARD
ELSEVIER
STANDAARD
CASTERMAN
OBERON
DE VLIJT
HET VOLK
BABANTIA NOSTRA
E. A.
DAGBLADEN -
TIJDSCHRIFTEN**

OPEN

ma. tot vr.
6 tot 18 u.

zaterdag
7 tot 14 u.

materie op. In elk geval had De Nieuwe recent nog een 4000 lezers en verkeerde het blad in een konstante schuldenkrisis. Nog niet zo lang geleden nam het Kantoor Mediabemiddeling de publicitaire kant van de zaak over. Dit KMB is plusminus eigendom van Hugo Schiltz en vier het kantoor werd Henri-Floris Jespers, VU-fanaat, in de redactie gedropt.

Overigens brengen oude De Nieuwe-redakteurs dat zij via eigen speurwerk meer reclame-inkomsten binnenbrachten dan KMB. Wat volgens sommigen zou aangeven dat KMB, als stromen van de VU, het blad eerst op zijn knieën wou krijgen om het daarna liefdevol in de eigen stal op te nemen. Inkoop van de Volksunie of niet, de heraanstelling van Mark Grammens tot hoofdredakteur zal het blad waarschijnlijk weinig nieuw elan geven op lange termijn. De vraag blijft dan ook hoelang De Nieuwe blijft voortzwalpen.

Voortzwalpen is er voor anderen ondertussen niet meer bij. Het jaar 1984 kent reeds vele overlijdens. De minst bekende ervan vormt misschien Komma, een socio-kultureel tijdschrift. Komma wist blijkbaar, in zekere zin spijtig, de incrowd niet te overstijgen. Om een verdere financiële catastrofe te vermijden, besloot de redactie in het vervolg nog slechts dossiers uit te geven op ongezette tijdstippen. De Grimburger verdween zelfs helemaal. Dit blad werd opgezet als een veertiendaags blad voor de

kunnen controleren. Over één en ander is trouwens pas een tesis aan het Leuvense Centrum voor Communicatiewetenschappen afgelegd door Jan Drijvers. Zo mogelijk wordt aan deze tesis binnentkort meer aandacht besteed. In Leuven lijkt het onderwerp in elk geval aktueel, gezien de problemen van het Dilepaard.

Kranten

Waar op tijdschriftenvlak de vershraling wild om zich heen grijpt, is dit op het vlak der kranten nog voorkomen. Voor hoelang lijkt overigens de vraag te zullen worden. Enkel

ZWEMMEN... GYM... SAUNA

SPORTIEVER DAN KINEMA !!

Sauna + Zwemmen + ...
1 PINT

VOOR DE BELACHELIJKE PRIJS
...149 BF...

KOM MET VRIEND(INN)EN

**WAAR?
MOVEMENT CENTER LEUVEN
Blijde Inkomststraat 101B**

ADVERTENTIE

ASR-vormingsdriedaagse stimulans voor betere kringwerking

DE BRON, KESSEL-LO — Van 24 tot 26 september kwamen in Kessel-Lo een 60-tal enthousiaste ASR-medewerkers tesamen. In die groep waren er veel nieuwe gezichten te bekennen, teken aan de wand voor de vitaliteit van de ASR-werking! Tussen de koffie door waren er een boel interessante sessies, voorgezet door de verschillende vrijgestelden van kringraad, sociale raad en cultuurraad.

Er werd gestart met een reeks sessies over democratisering (intern en extern) van het onderwijs. Zo werd de voornaamste bekommernis van de ASR-werking er op alle gebieden belicht. Een mens leeft uiteraard niet van democratisering alleen, het maal werd genuttigd, gekruid met een eerste kennismaking.

In de namiddag debatteerde Kura (Cultuurraad) over de kringwerking in de kring. Kringraad had het over de aggregatie-problematiek en sociale

raad over het studiebeurzenstelsel en de mogelijke alternatieven: studielening en studieloon.

De dag werd lekker afgesloten met de enige, echte Wim Van Gansbeke die tot laat in de nacht voor verbaal entertainment zorgde. Hoe meer de Duvel in Gansbeke's bloed binnensijpde, hoe meer hij braakte over zijn privéleven. Boeiend spreker.

Dinsdag werkten alle raden rond hun specifiek werkteerren: de wet omtrent de academische graden, 't Stuc en studierud. 's Namiddags werd naar aanleiding van de duistere plannen van minister Coens over numerus clausus gesproken. Daarover verscheen een interessante brochure van sociale raad.

De sfeer steeg geleidelijk, de mensen begonnen te vibreran, men verlangde naar de eerste kringvergaderingen. In de latere uurtyes werd er tussen pot en pint verder gediscussieerd, gekaart,

een gesprek over wiskunde gevoerd onder humane wetenschappers, dit allemaal in de kelderbar.

Het werd donker en het werd licht en zo kwam de derde dag: een veto-dag, een toelichting over de praktische en inhoudelijke werking van het ASR-blad.

Het staat als een paal boven water dat zo'n driedaagse de kringen nader tot elkaar brengt. (Analoge initiatieven zullen in de loop van het akademiejaar genomen worden).

De verschillende sessies en de daaropvolgende discussies, al of niet achter de coullissen, de degelijke informatie en de straffe koffie kunnen enkel maar een nieuwe kringwerking stimuleren zoals het hoort. Eén ding moet zeker bij ieder zijn bijgebleven: zorg voor de continuïteit en diepgang zodat de ASR alle energie kan stoppen in de verdere democratisering van het universitaire onderwijs. (EL, HVC)

Nieuwe winden...

KRUL — Waren niet toevallig twee Veto-redakteurs komen opdagen, dan was de perskonferentie van de KRUL op maandag 1 oktober onopgemerkt voorbijgegaan. In tijden van nood leert men nu eenmaal zijn vrienden kennen.

Naast de statuten van de KRUL werd ook het nieuwe Kringblad 'Faze' voorgesteld. Een beknopt overzichtje van deze voorstelling kan geen kwaad.

De ontstaansgeschiedenis van de Kringunie van Leuven werd uit de doeken gedaan door Koen Clement, pres van Romania. Daarop stelde Ivo Mechels van het VRG, de voorlopige statuten van de vereniging voor. Volgens hem zijn die een noodzakelijk kwaad. "De nieuwe structuur wil veel soepeler zijn dan de ondoorzichtige ASR-structuur met al haar raden, bureaus, vrijgestelden en ingewikkelde procedures! Het zwaartepunt van de nieuwe structuur ligt bij het Centraal Orgaan, waarin de grote 2 en kleine kringen 1 stem hebben. Dit centraal Orgaan vergadert achter gesloten deuren en heeft alle beslissingsmacht. De

rest van de structuur bestaat uit werkgroepen die jaarlijks geëvalueerd en gerechtvaardigd moeten worden."

"De KRUL kan dan ook maar een standpunt innemen met twee derde van de uitgebrachte stemmen en zelfs dan moet het standpunt van de kringen die het daar niet mee eens zijn, vermeld worden. Verder is alle KRUL-werking gebaseerd op vrijwilligerswerk van studenten. Betaald werk of bezoldigde krachten moeten een uitzondering blijven."

Hierop werd de KRUL-publikatie 'Faze' voorgesteld door de eindredakteur van het eerste nummer: Jan Beddegenoots. Deze was vorig jaar nog verantwoordelijke voor Floreat, het kringblad van de landbouw-ingenieurs. In ware LSP-stijl verdedigde hij "de multidisciplinaire, positivistische aanpak" van het nieuwe blad. Verder weigerde hij wel details te geven over de kostprijs en de financiering van het blad, ondanks herhaald aandringen der aanwezigen.

In de toekomst wil de KRUL alleszins een open dialoog voeren met de ASR.

BDM

Een blik over een schouder midden in een sessie van kringraad en sociale raad.

(foto Veto)

Kopiedienst afgeschaft Aanschaf eigen auto lost transportproblemen op

VTK — Bij de Vlaamse Technische Kring gaat het begin van het nieuwe akademijaar gepaard met enkele vermeldenswaardige nieuwigheden.

Voorreest werd er de kopiedienst afgeschaft. VTK begon deze service enkele jaren geleden. De gemiddelde kopieprijs in het Leuvense lag toen ver boven 1fr per A4 en de kwaliteit was soms nogal bedenkelijk. De nieuwe VTK-dienst daarentegen leverde kwaliteitskopies aan 1,5fr, een prijs die gestadig daalde tot 1,20fr in september '83 en steeds tot de laagste in Leuven behoorde. Toen dan in de loop van het voorbije akademijaar een ware prijzenslag ontstond op de kopiemarkt, moest ook VTK omhoog met de prijs tot 1fr (tijdelijk zelfs 0,95fr).

Door het leasingcontract voor de kopiemachines was men immers indirect aan een minimum aantal kopies gebonden. Een minimum dat slechts bereikt werd door verkoop onder kostprijs. Inderdaad, de kopieservice '83-'84 sluit af met ongeveer 100.000 fr verlies (op een omzet van 1 miljoen). Het nieuwe presidium besliste dan ook dat deze service niet langer te verantwoorden is. Behalve de financiële last betekent deze dienst immers ook een belangrijke mankrachtbevoeking. Bovendien was men van oordeel dat kopies in Leuven nu goedkoop genoeg geworden zijn, mede door toedoen van VTK; het belang van de student zou voldoende gediend zijn.

VTK-mobiel

Anderzijds zag het VTK-presidium zich verplicht tot de aankoop van een auto. Waar men andere jaren over 4 tot 5 auto's van VTK-medewerkers kon beschikken, bleek het nieuwe presidium helemaal niet 'gemobiliseerd'.

kilometers door de diverse bereidwillige chauffeurs niet aangereken werden.

Al bij al betekent deze aanschaf voor VTK een fikse verhoging van de uitgaven. Om hieraan te verhelpen werd de beschikbare karosserie-oppervlakte aan potentiële sponsors aangeboden. Men hoopt hiermee de kost met enkele tienduizenden te drukken. Het valt nog af te wachten wat dit zal opleveren en ook hoe de VTK na de beplakking met allerlei agressieve, meestal schreeuwelijke reclamestickers er zal uitzien.

Het karretje zal vooral gebruikt worden voor de kringwerking maar staat in de tweede plaats ook ter beschikking van de presidiumleden voor privégebruik, tegen dezelfde, enigszins afschrikende 8fr per km.

Om mogelijke misbruiken zoveel mogelijk tegen te gaan, wordt door de vice-presidie zelf een stipte controle uitgevoerd op het noteren van de verreden kilometers. Bovendien meent het presidium te kunnen rekenen op de fairplay en het verantwoordelijkheidsbesef van zijn medewerkers. We helpen ze 't hopen.

En nu maar wachten tot ze er de eerste voetganger mee van de stoep vegen. (BM)

U zoekt werk?

Voor de ondersteuning van de werking van de Kringraad gedurende het akademijaar '84-'85 zoekt de Algemene Studentenraad een part-time vrijgestelde. Van deze vrijgestelde wordt verwacht dat hij/zij de Algemene vergadering van Kringraad helpt om tot een overdracht van het beleid te komen op hun terrein en dit beleid met kennis van zaken uit te voeren. Als vrijgestelde van de Algemene Studentenraad komt men onder een bedieningscontract van bepaalde duur. De termijn gaat in op 1 oktober '84 en eindigt op 31 augustus '85.

De kandidaat staat in voor de dagelijkse werking, de administratie en begeleiding van de Kringraad, haar Algemene Vergadering en haar vertegenwoordigers in de respectievelijke universitaire organen (Akademische Raad, Interfakultaire Commissie voor Aggregatie).

Verder verzorgt hij/zij inhoudelijk studiewerk aangaande problematieken over universitaire aangelegenheden in het algemeen en universitair onderwijs in het bijzonder.

Tot zijn/haar taak behoort het onderhouden van contacten met kringvertegenwoordigers en actieve studenten in de verschillende fakulteitskringen. De kandidaat komt bij voorkeur uit het studentenmilieu en ervaring met kringwerking strekt tot aanbeveling.

De kandidaturen moeten, vergezeld van een curriculum vitae, binnen zijn op maandag 15 oktober a.s., voor 17 uur. De kandidaten moeten ook bereid zijn hun kandidaturen toe te lichten op de Algemene Vergadering van Kringraad van 19 oktober a.s. Meer inlichtingen te bekomen op het volgende adres of telefoonnummer: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven, 016/238575. Vragen naar Kringraad.

Op haar vergadering van 19 oktober a.s. moet de Algemene Vergadering van Kringraad nog twee vertegenwoordigers kiezen in de Akademische Raad voor het jaar '84-'85: één voor de humane, en één voor de positieve

wetenschappen. Daarnaast moeten er ook nog twee vertegenwoordigers gekozen worden voor de Interfakultaire K.M. (eveneens één voor de humane, en één voor de positieve wetenschappen).

In aanmerking voor deze mandaten komen alle studenten van de K.U. Leuven die aan de volgende voorwaarden voldoen:

- 1) De kandidaten moeten in de loop van dit of van vorig akademijaar minstens één zittijd geslaagd zijn.
- 2) Van de kandidaten wordt een gedegen ervaring verwacht in de Permanente Onderwijscommissie, fakulteitsraad, didactische commissie, Centrum voor Aggregatie, Onderwijs-werkgroep van de kring, presidium, of andere van die dingen. Op basis van zo een ervaring moeten zij grondig op de hoogte zijn van de problematiek inzake onderwijs en medebeheer in het algemeen, hetzij met de aggregatieproblematiek in het bijzonder.
- 3) De kandidaten moeten bereid zijn om hun functie op te nemen volgens de geprognostieerde, d.w.z.:
 - de vertegenwoordigers worden ex officio lid van de Algemene Vergadering van Kringraad. Deze vergadering komt in regel tweewekelijks samen op de vrijdagavond, en bepaalt onder andere het standpunt van de Leuvense studenten inzake medebeheer, onderwijs en aggregatie. Van de vertegenwoordigers wordt verwacht dat zij dit lidmaatschap waarnemen met zin voor initiatief.
 - de vertegenwoordigers volgen hierbij dichtbij het tot stand komen van de standpunten van de A.V. door bv. de actieve inzet in de werkgroepen van de Kringraad die zich hiertoe bezig houden.
 - de vertegenwoordigers verwoorden en verdedigen het standpunt van de A.V. naar de Akademische Overheid toe. Omgekeerd moeten ze het standpunt van de Akademische Overheid kunnen duidelijk maken aan de A.V..
 - De vertegenwoordiging regelt onderling een taakverdeling en de voorbereiding van elke Akademische Raad of Interfakultaire Commissie. Voor deze voorbereiding moeten zij tijd kunnen vrij maken, bijvoorbeeld voor het napluisen van bepaalde dossiers.
 - 4) Combinaties van de vertegenwoordiging met andere zware functies, zoals presis van een kring, worden over het algemeen afgeraden. De A.V. moet kunnen rekenen op de volle inzet van de vertegenwoordigers.

Geïnteresseerde studenten moeten hun kandidaturen uiterlijk voor 17 uur op maandag 15 oktober a.s. indienen op het kantoor van Kringraad, 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven. De kandidaturen moeten vergezeld zijn van een curriculum vitae.

Voor meer inlichtingen kan men terecht op hetzelfde adres, tel: 238575. De kandidaten worden verwacht hun kandidatuur toe te lichten op de A.V. van Kringraad van 19 oktober a.s.

Studententaals: second easy lesson

(vervolg van p. 5)
lerlei officiële plechtigheden (onder andere examenfeestiviteit) kan opgevraagd worden. Moet geplastificeerd worden. Dient niet om geld af te halen.
studentennota's: bij gebrek aan een officiële cursus (de profren worden naar het schijnt niet betaald om verplicht een cursus uit te geven), commercialiseren studenten wel eens hun eigen notities. Betrouwbaarheid is niet altijd de grootste eigenschap, maar nood doet aankopen.
studentensekretariaat: zie bij Hallen.
studentenvertegenwoordiger: normaal vertegenwoordigt ieder zichzelf. In een perfecte democratie is echter niet iedereen bij machte evenveel tijd te spenderen aan dit vertegenwoordigerswerk. Daarom werd de student-vertegenwoordiger uitgevonden. Hij vertolkt de opinie van de student (wat die ook moge wezen). Alleen een

zekere konstante wisselwerking (student - kring - ASR - vertegenwoordigers) heeft tot nu voorkomen dat de vertegenwoordiging alleen zichzelf vertegenwoordigde. Kan hier iemand aan uit?
studentenvoorzittingen: tafels, stoelen en dergelijke. Bij uitbreiding ook van toepassing op de Hallen.
studieadvies: deze dienst helpt bij studiekeuze en -problemen. Zij is te vinden in de Naamsestraat.
studiedruk: gewicht van de kursussen. Verhoogt elk jaar wegens bijvoeging van bladzijden zonder schrapping van anderen. De druk wordt gegerend door het onderwijzend personeel, dat zelf klaagt over examenstress.
studiereis: de vlag dekt de lading. Toch is het plezieraspect niet gering.
syllabus: nieuw soort bus. Het eerste prototype werd vorig jaar op de fakulteit toegepaste wetenschappen ontwikkeld. Deze bus zou onder meer de taak hebben het geschreven gedachtegoed van deze universiteit te bevatten.

Disco tex

tabak: wie persoonlijkheid heeft rookt onderhand al lang niet meer. Het weze gezegd tot de rokers in de leslokalen.
taktikous: zelden voorkomend geval. De doorsnestudent is tweetak. Volbloeden halen ook viertakt.
T.D.: onkorrekte term, want wij hebben nog nooit dansende thee gezien. Staat eigenlijk voor fuif. Kent een ongelooftig succes in het begin van het jaar. Kost echter zoveel energie dat de geregelde TD-ganger vanaf februari-maart zijn spierstelsel laat rusten. Meestal betekend dit ook dat de koppelvorming een einde genomen heeft. Zie ook La bamba.

tesis: zelfgeschreven stuk, overgeschreven uit andere boeken.
test...: uw bureu van bij het begin.
toegepaste wetenschappen: vooral de burgerlijk ingenieurs (m/zonder veel v). Te herkennen aan gepraat over chips, metaalmoehide, buigingscoëfficiënten en soms sport.
topvorm: de dag na de eksamen.
trein: populair vervoermiddel op zondagavond, maandagmorgen en vrijdagmiddag. Gedurende de week hoort het echter tot de taak van iedere individuele student over dit vervoermiddel te klagen: de fiets is immers zoveel beter...
trisser: zeldzaam exemplaar. Verkliest zijn jaar een derde keer te doen om zeker te zijn de stof volledig te beheersen.
tweedejaars: volgens sommige professoren omschreven als "dubbele schachten". Zij denken dat zij het weten, maar wee als zij eksamen moeten afleggen bij die profren.
tweede zit: heeft niets te maken met een tandem, want dan zou men spreken van duo-zit. Tweede zit betekent gewoon "september", zoals vijfde zit "december" en zesde zit "januari". Etymologisch komt dit doordat het akademiajaar vroeger in augustus startte: "de eerste maand dat men moest zitten". Zo werd een hele tijdrekening op touw gezet.
uitvinden: de gemiddelde student vindt gedurende zijn studies 4 zaken uit. Begin dus alvast. Sukses opent de poorten naar een academische loopbaan.
universiteit: diplomafabriek.
U.P.: Universitaire Parochie, in de Jan Stasstraat.

De 24 uren

vakantie: van september tot in maa.
yakbeweging: kursussen die pootjes krijgen.
Valk: gebouw van de rechtsfakulteit in de Tienestraat. Ook gebruikt voor (hardhandige) avondactiviteiten.
valven: glasbakken, prikorden en serres. Elke dag twee maal te consulteren om de fakulteitsnieuwtjes te volgen.
verbalisatie: de meeste agenten in Leuven kunnen zich nu verbaal uitdrukken. Deze vooruitgang levert nogal wat studenten een verbalisatie op. Voor de rest is de politie-agent nog altijd uw vriend, wat in het Leuvense van de rijkswachter niet altijd kan gezegd worden.
verplichte literatuur: omdat het te moeilijk zelf uit te leggen is.
vice-rector: destijds was de rektor een priester. Zoals geweten planten die zich niet voort. Om eventuele opvolgingsproblemen op te lossen, ontstond het ambt van vice rektor. Deze man mag nu al het vuile werk opknappen.
24 uren: geen kraant, maar het aantal uren van de dag. Tevens één van de grootste massasportmanifestaties van Sportraad.
Veto: V.E.reniging van TOekomstdenkers. Wij dus (onze bescheidenheid siert ons weer). Blad van en door de studenten, uitgegeven door Algemene Studentenraad. Geeft de universitaire polsflag weer, waarbij u kan helpen kloppen. Kom eens langs om mee te

werken.
Vlir: aktiekomitee (zie aldaar) van de rektoren der Vlaamse universiteiten.
vlugschrift: pamflet tijdens de middel-eeuwen. Ook wel 'steno' genoemd. Nu vlugtik.
voetpad: de student is het zijn waardigheid verplicht (zeker in nachtelijke uren) een voldoende stuk van de openbare weg te gebruiken. Daartoe laat hij het voetpad aan de ordinaire voetpadder.
volle vent: schijnt een gerecht te zijn. Wordt toch in Alma I opgediend.
vriendelijk: vriend die de nachtelijke uitpattingen niet overleefd heeft.
vrije vereniging: alle politieke, sociale en kwasi-kulturele organisaties. Gaande van de A.A.A.A. (zie eerste les) tot de Z.Z.Z.Z. (Zelfstandige Zwangere en Zieke Zusters).
vrijkaart: goed voor één lief.
vrijstelling: van legerdienst, van stem- en controle van bepaalde eksamen (naar keuze).
VRL: Vrije Radio Leuven — juke box radio (102,2 Mhz).
VSF: Vlaamse Studenten Federatie; overkoeping van de verschillende studentengroeperingen der Vlaamse universiteiten (voor Leuven de ASR).
waardevolle wetenschap: zie maatschappij.
Walen (buiten): favoriet tijdverdrijf in de jaren '60. Nu klaagt iedereen over de gebrekkige kennis van het Frans. Gelukkig worden wij binnenkort een bananenrepubliek (op waterkultuur), onder het rechtstreekse gezag van de Verenigde Staten. Engels wil ons immers nog een beetje afgaan.
waterkultuur: nieuwe manier om bananen te kweken.
week: periode van 4 en een halve dag. Vanaf vrijdagmiddag begint het weekend.
weten: de intelligente prof zegt zijn studenten dat zij iets niet moeten kennen, maar enkel weten. Het plezier is des te groter op het eksamen.
wijsbegeerte: men kan nu eenmaal niet alles begrepen.
Woytilla: de Karel.

Z doet ook mee

zelfbevekking: in de vingers snijden bij het schillen van de aardappelen. Bloedvlekken zijn echter uitwasbaar.
zelf lezen: profren laten dit doen om de analfabeten te kunnen bijstaan. Sommige vragen echter een meer integratienistische, diepmenselijke, humane en positivistische aanpak van dit probleem.
zaterdag: voor volgend jaar vastgelegd op de 4de augustus.
Ziezo, klaar is Kees, zou Piet zeggen. Waarmee de z van mijn typemachine ook versleten geraakt. Uitknippen en bewaren is nu de boodschap. Terwijl reaktie ook welkom is. Zo bereikten ons reeds suggesties na het vorige nummer. Zij zullen zo dadelijk op u losgelaten worden. Andere raadgevingen kunnen ons eventueel helpen bij de uitgave van de tweede druk.

Aktualisatie

aula: leslokaal. Er zijn echter verschillende types: de grote, de kleine en de normale. Het laatste type vindt men

overal, terwijl de grote en kleine zich aan het Pauskollege bevinden.
bevrjdingsteologie: recent in het nieuws gekomen. Marxisme (essentieel een maatschappijvisie) en geloof (een individuele heilsverwachting) schijnen niet te kombinieren te zijn. Niet iedereen is dezelfde mening toegedaan, ook niet bij de Leuvense theologen. Overigens pleitte Jezus na zijn "werkuren" ook voor meer rechtvaardigheid in het hiernumaals. Maar wie zijn wij om Zijne Onfeilbaarheid te willen bekritiseren.
burger: de niet-intellektueel die zich te goed doet aan ham- en cheeseburgers. Wij houden het bij beefburgers.
deeltijdse arbeid: de vrouwelijke studenten gaan naar de les en noteren alles. De mannelijke studenten leren op basis van hun notities en krijgen daarna het werk.
De Sjarel: Sjarel liet ons na het vorige nummer weten dat zijn pensioenproblemen opgelost waren. Wij ekskuseren ons voor deze blunder. Voor informatie en een gezellige babbel kan je in elk geval nog altijd bij Sjarel terecht.
kennis: synoniem van verloofde. De doorsnee student heeft geen kennis.
kollegerooster: barbecuetoestel in de aula's. Staat naast de koffie-automaat.
KrUL: Kringunie Leuven. Volgens het marketingprincipe hoort men een versleten produkt een nieuwe naam te geven en zodoende als "nieuw, nieuw, nieuw" te verkopen. Zie ook bij OSO en SLAK.
kultuur: vroeger de "allerindividuellste expressie van de allerindividuellste emotie" (Kloos). Nu is de expressie niet meer aanwezig. Het publiek moet immers zelf "zijn werkelijkheid" creëren. Lezersbrieven dienaangaande worden met gretigheid verslonden.
loophaan: de doorsnee atletiekpiste heeft 8 loopbanen.
Martens: voor zij die het niet wisten. Onze Wilfried behoorde tot "die van 68". Het veelvuldig werpen met straatstenen leverde hem jaren later hartstoornissen op. Zijn truc met de stalen klep bracht Cockerill-Sambre naar nieuwe perspectieven. Volgens ingewijden zou Wilfried zijn hart binnenkort laten aandrijven door steenkool.
massasport: betoging die per ongeluk op een atletiekpiste is verzeild geraakt.
Nederlands: "Zedde gaai doá zeker van dat dadde bestoát?"
nieuws: "Wetttel van Kris heuren hond?" Objectiviteit is terzake moeilijk, slaag gegarandeerd.
paus: in mei in Leuven te bezichtigen. Ballonnen en ander opblaasbaar spul meebrengen.
peda: studententehuis. Hier probeert men op een pedagogisch verantwoorde, edoch soms pedante wijze de student te leren zijn pedalen niet te verliezen.
periodieke onthouding: men is nooit te laat om iets te leren. Orlangs vernamen wij dat de periodieke onthouding sinds kort ook tot de zonden wordt gerekend. Deze niet-handeling mag slechts gebeuren "omwille van ziekte...". "Het vermijden van kinderen is daarbij een zondige gedachte".

Mercator

- do 4 okt. om 14u00: Voetraly. Plaats: COLFF
- di 9 okt. om 20u30: voetbal. Plaats: Sportkot.
- do 18 okt. om 21u00: T.D. Plaats: zaal Albatros.

Germania

- do 4 okt. om 15u00: Boekenverkoop voor 2^e kan. Plaats: praatkamer.
- vrij 5 okt. om 11u00: infovergadering over programma's voor 1^e lic. Plaats: MT1.
- vrij 5 okt. om 12u00: infovergadering over programma's voor 2^e lic. Plaats: MT1.

- do 8 okt. om 20u00: Fakavond voor 1^e kan. NIET TE MISSEN!! Plaats: Fakbar.
- ma 8 okt. tijdens de kolleges: verkiezing jaarverantwoordelijken.
- ma 9 okt. om 20u30: vergadering "1 Germaantie". Plaats: praatkamer. Allen welkom.
- di 9 okt.: verkiezing jaarverantwoordelijken (vervolg).
- wo 10 okt. om 20u00: 1^e openbare presidiumvergadering. Plaats: praatkamer. Allen welkom.
- Wijziging collegeroosters '84-'85: vak nr. 581: Duitse Letterkunde: Middeleeuwen a, wordt gegeven op di. 14u00 tot 15u00 in K 00.07.

Historia

- do 4 okt.: infovergadering in de nieuwe fakbar. Nieuw adres: Blijde Inkomststraat 11.
- do 11 okt.: eerste presidium
- wo 17 okt.: samen naar Molissa Fenley.

Psychologie

- ma 8 okt. om 20u00: kringvoorstelling aan de 1^e kanners. Plaats: zaal Michotte.
- di 9 okt. om 19u00: cursusdienstvergadering.
- di 9 okt. om 20u00: voorbereiding fakulteitsraad.
- do 11 okt. om 20u00: kringvergadering.

Zelfs met periodieke onthouding...

Donderdagmorgen...

Veto-morgen...
Een ontbijt zonder Veto is als brood zonder beleg, is als een week-end zonder sport.
Wij bieden je de kans daaraan te verhelpen, door een abonnement te nemen op Veto: tegen de prijs voor de verzending krijg je Veto wekelijks bij de boterham.
Veto bij het ontbijt is niet duur: studenten betalen 120 BF; niet-studenten 250 BF en een steunabonnement 500 BF en meer.
Studenten aan de KUL krijgen eventueel de mogelijkheid zich te abonneren via hun kring, wanneer ze hun kringlidkaart kopen. Indien dit niet

het geval is, kan men altijd een overschrijving maken op rek. nr. 431-0079541-68, met vermelding "Veto abonnement" en eventueel het nummer van zijn studentenkaart. Of kom zelf eens langs.

MINOLTA COPY-CENTER

Kopies TOP kwaliteit

Kon. Albertlaan 23
3000 LEUVEN
1 fr.

ADVERTENTIE

